Akbaba

Demir perde gerisinde
Hürriyet heykeli!

MİZAH YAYINLARI: 16 NCI KİTAP

MACUN HOKKASI

Eserleri bütün dünya dillerine çevrilmiş olan en meşhur İngiliz mizah muharriri :

P. G. WODEHOUSE'nin romanı

Büyük Cep kitabı, fiyatı 2 liradır.

Salı günü çıkıyor.

Bu 6 daireli apartmanın değeri 200.000 liradan fazladır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

28 Aralıkta TEK BİR TALİHLİ bu apartmana sahip olacaktır. Aynı çekilişte 6 adet ikişer daireli apartman, 4 adet ikişer apartman dairesi, 2 adet bahçeli ev ve ayrıca 1085 kişiye zengin para ikramiyeleri vardır. Bir an evvel hesap açtırınız.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

D-284

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Belediye — İstanbul

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, Altı aylığı 12,5 lira.

Teknik Sekreter
Selâmi M. YURDATAP
Fiyatı 50 Kuruş
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

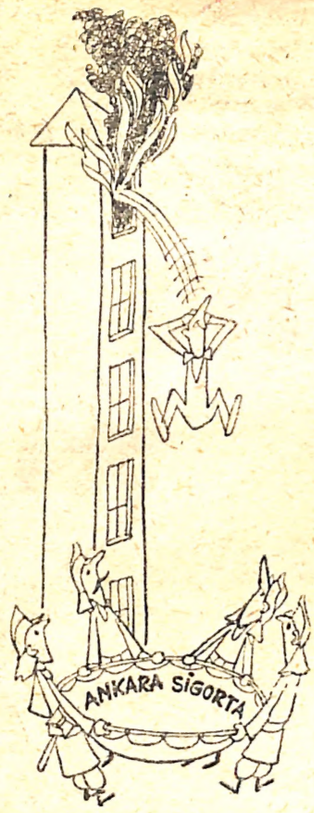

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

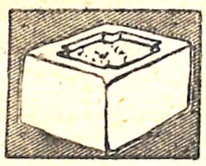

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saf

SAYI: 248 C.: 10 13 ARALIK 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAAİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

AYIP ŞEY!

BİLİYORUM, yazımın başlığını okuyunca, dudak bükecek, ancak kendi kulaklarınızın duyabileceği bir fısıltı ile: «Bir tane mi?» diyeceksiniz. Elbet değil. Ama ben bir tanesinden bahsedeceğim.

Bilmem dikkat ettiniz mi hiç: İstanbul'a şöhretli bir yabancı geldi mi, sorduğumuz tek sual var. Kadınsa:

— *Erkeklerimizi nasıl buldunuz?*

—

Erkekse:

— Kadınlarımızı nasıl buldunuz?

Geçenlerde, sosyete hanımlarının hücumuna uğrayan meşhur Townsend de bu sorunun karşısında afallamıştı. Kadınlarımız ve erkeklerimiz?.. Bu, Avrupa karşısında eski Osmanlı matbuatının merak edeceği bir konu olabilirdi belki: Feraceleri-mizle, yaşmaklarımızla, kavuklarımız, kürklerimiz ve şalvarlarımızla... Ama bugün neyi merak ediyor, neyi soruyor, neyi öğrenmek istiyoruz acaba?

Etrafımıza bakalım: Bugünün ailesini kuranların başları fes, yüzleri peçe görmemiştir. Kavuk, Karacaahmed'in mezar taşlarında kaldı!

Yoksa, hâlâ içimizde bir şüphe mi var? Hâlâ kendi kendimize inanmıyor da bir yabancı ağızdan: «Maşallah, peh peh» mi bekliyoruz. Bu, utandırıcı bir aşağılık duygusudur.

Siz, İtalya'ya, Fransa'ya, İngiltere'ye... Hayır, hayır, Yunanistan'a, Bulgaristan'a giden bir ecnebiye böyle bir sual sorulduğunu duydunuz mu?

— Kadınlarımızı nasıl buldunuz?

Ya patavatsızın biri çıkar da:

— Daha pek iyi göremedim, bir tane getirin de bu gece yakından tetkik edeyim!

Derse ne cevap veririz acaba?

Bu sual, gazetecilik dışında ve ancak muhabbet telâllığı içindedir.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Suriye Basını aleyhimizde atıp tutuyor... — Gazeteler —

Eceli gelen köpek!

İKTİDARIN ŞİKÂYETİ

İki ayrı partinin politikacısı konuşuyor:

— Okudun mu? İktidar radyodan şikâyet ediyormuş...

— Radyodan mı?..

— Evet, radyodan ya...

— Müzik yayınlarını mı beğenmiyor?

— Hayır...

— Memleketin her tarafından mı duyulmuyormuş?

— Hayır...

— Fazla mı parazit yapıyormuş?.. Programlar mı iyi tertiplenmiyormuş?..

— Hayır...

— Allah, Allah... Neden şikâyet ediyormuş öyleyse?

— Siyasî yayınlarında muhalefeti tuttuğundan!

— Anlamadım... Yâni bizim Ankara, İstanbul, İzmir radyoları muhaliflerin fikirlerini mi yayıyormuş?..

— Evet!.. Evet ama, bizim radyo değil... Londra radyosu!..

— Yanılıyorsunuz. Beni herkes tanır.

— Ulvi Yatkınay. Telefon rehberine bakın, orada adımı göreceksiniz.

Gerçekten de telefon rehberinde, ev, yazıhane, depo olmak üzere Ulvi Yatkınay adına üç ayrı telefon numarası vardı. Komiser:

— Demek şimdi de sahtecilik ha? dedi.

Kısa bir araştırma sonunda bu adamın hiç bir sabıka kaydı bulunmadığı gibi, gerçekten de Ulvi Yatkınay adında zengin bir tüccar olduğu anlaşıldı.

Eski bir polis:

— Ben böylelerini çok gördüm, dedi, bunlar kibar arasından çıkar. Buna «kelptomani» hastalığı denir. Ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, çalmadan duramazlar.

Adam hâlâ:

— Bu telefon benim malım. Ne istiyorsunuz benden? Parasını öddim, satın aldım, deyip duruyordu.

Adamın kimliğini, tanınmış biri olduğunu öğrenen komiser:

— Beyefend-, dedi, eğer satın aldım diye ısrar ederseniz sizi müşahede altına almaları için Adlî tıbba yollamak mecburiyetinde kalacağım.

— Neden?

— Hiç umumî telefon satın alınır mı?

— Hah... Hiç bunu sorduğunuz yok. Satın aldım diyorum size, inanmıyorsunuz. Bu telefon makinelerinin, kumbarası, kutusuyla Almanya'dan 300 Türk lirasına getirildiğini, Telefon İdaresindeki bir arkadaşımdan öğrendim. Ben ticaret yaptığımdan her gün yirmi otuz defa telefon ederim. Sokakta olduğum zamanlar, ben de herkes gibi bu umumî telefonlarla konuşmak isterim.

Komser:

— Tabiî... dedi.

— Hiç te tabiî değil.

— Neden tabiî değilmiş?

— Lûtfen, benimle şu telefon kabinelerine kadar gelin de, tabiî mi, değil mi görün bakalım.

Komiser, iki polis, bir de adam garın telefon kabinelerinden birine geldiler. Adam:

— Hep beraber girelim de hepiniz görün...

Dört kişi zar zor küçük odaya girdiler. Adam komisere:

— Şimdi, lûtfen kendi karakolunuza telefon edin! dedi.

Komiser otomatik telefon kolunu kaldırdı, delikten 25 kuruş attı. Numarayı çevirdi. Sonra:

— Meşgul, dedi. Kolu yerine koydu.

Konuşamayınca, atılan 25 kuruşun alt delikten düşmesi lâzımdı, düşmedi. Komiser:

— Vay anasını!... dedi.

Adam:

— Lûtfen bir kere de Emniyet Müdürüne telefon edin, dedi.

Komiser bir 25 daha attı. Numarayı çevirdi.

— Cevap vermiyorlar, dedi. Telefonu kapadı. Yine 25 kuruş düşmemişti. Komiser:

— Vay anasını!... dedi. Eliyle kurcaladı, oynadı, vurdu, 25 kuruş düşmedi.

— Bir kere de Telefon Müdürlüğünü arayın.

Komiser, çengele asılı rehberden Telefon Müdürlüğünün numarasına baktı. Otomatik telefono 25 kuruş attı, numarayı çevirdi:

— Acaip sesler geliyor! dedi. Kolu yerine koydu. 25 kuruş yine düşmemişti. İyice hırslanan komiser, telefon kutusunu sarsmağa, yumruklamağa, sallamağa başladı. Adam:

— Durun, dedi, ben beş senedir, bu otomatik umumî telefonlardan günde en az on defa telefon ederim. Hiç birinde konuşamam. Param da geri gelmez. Günde 2,5 lira, ayda 75 lira, yılda yedi sekiz yüz lira... Beş senede şu kadar para... Ben de sizin gibi hırslandım, vurdum, yumrukladım, sarstım, sallandım, param düşmedi. Para bu.. En sonunda kutuyu olduğu gibi kaldırdım. Bu kutu 300 lira. Ben bunun parasını yirmi defa vermişim. Bir mal başka nasıl satın alınır?

Komiser:

— Evet, dedi.

Adam:

— Hem ben size bir şey söyliyeyim mi, dedi, bizde elektrik idaresi zarar eder, Sular İdaresi zarar eder, tramvay idaresi zarar eder, Havagazı zarar eder, Tünel zarar eder, Otobüs idaresi zarar eder. Yâni bütün resmî idareler zarar eder. Yalnız telefon idaresi kâr eder. Şimdi anladınız mı neden kâr ettiğini?.

Komiserle polisler, kabineden çıkmışlardı. Adam içerde kalmış, hâlâ telefon kutusuyla uğraşıyordu. Komiser:

— Ne yapıyorsunuz? diye sordu.

Adam:

— Söküyorum, dedi, bu da benim. Evde üç tane var. Bir de sabahleyin söktüm. Bu beşinci... Daha iki tane hakkım var. Şimdi bunu söküyorum.

Komiser:

— O söktüğünüz telefonun 75 kuruşluğu benimdir, dedi.

Sonra hep birden karakola gittiler. Adamın evinde yapılan aramada üç umumî telefon daha bulundu. Evrak tanzim edilip, adliyeye gönderildi. Ertesi gün bütün gazeteler: «Aylardan beri umumî telefonları çalan hırsız yakalandı» diye yazıyorlardı.

B. E. N.

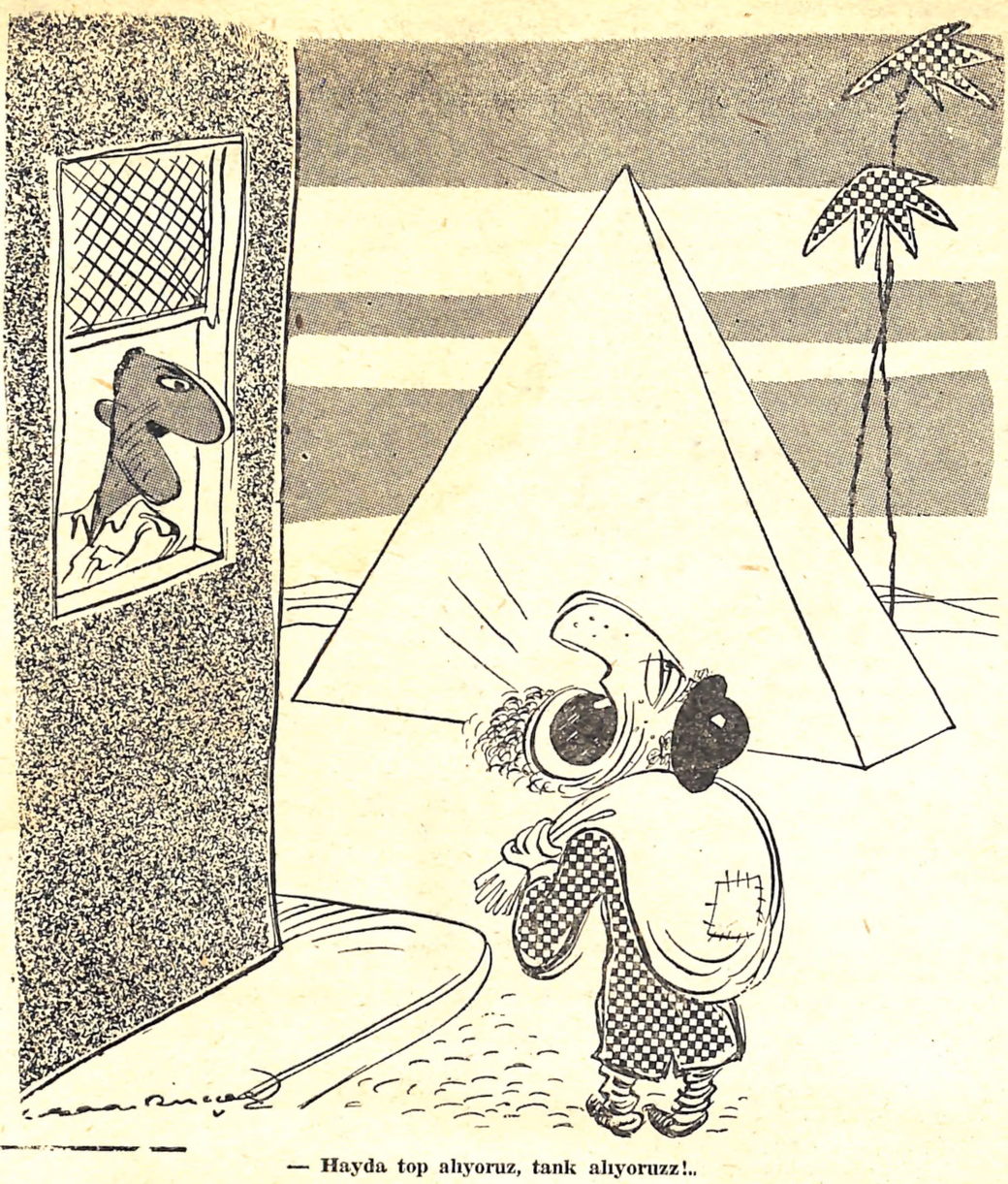

— Hayda top alıyoruz, tank alıyoruzz!..

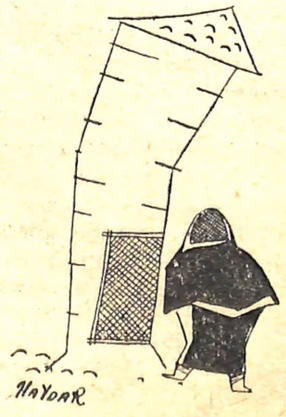

Yazısız!

Pazar Eğlencesi

★ Yazan: Ateş - SİN ★

İŞTEN güçten bir türlü ziyaretlerine gidemiyordum. Ayıp oldu doğrusu. Yalçın'ı çov severim. Karısı da çok iyi bir kız. Evleneli nerdeyse yıl oluyor. Üstelik, kaçtır da çağırıyor. İş, güç te bahane.. Onlara gidemeyişimin sebebi ne iş, ne güç, parasızlık. İnsan, yeni ev kurmuş arkadaşına geçit töreninde yürür gibi elini kolunu sallaya sallaya gitmez ya... Parasızlığın gözü kör olsun; insan içinden geçeni dışa vuramıyor ki... Ne güzel gece lâmbaları var, vazolar var, biblolar var. Her şey var, ama bende para yok. Yalçın son görüşmemizde evlerine gitmiyorum diye surat etti.

— Bu pazar geliyorum! dedim. Uğraştım, çabaladım! yine bir şey alamadım. Evden bir şey aradım. Eski gazetelerden, kâğıtlardan, işe yaramaz bir yığın pılı pırtıdan başka bir şey yok.

Sallana sallana gittim. Bizim gibileri evlenince, o evde gürültü eksik olmaz. Ben de kavganın üstüne gelişim. Zili çalmadan kapı önünde durdum. Karısının sesi apartımanın sokak kapısından duyuluyordu:

— Eve kapandık kaldık... Böyle şey olur mu? Yedi aydır kapı dışarı çıktığım yok.

Aşağıdan alan Yalçın'ın sesi zor duyuluyordu:

— Karıcığım, neden böyle yapıyorsun? Durumumuz belli. Sen bunu önceden çok iyi biliyordun.

— Aman Yalçın, hep bu durumumuz, durumumuz... Ne varmış yâni durumumuzda? İnsan haftada bir sinemaya da mı gitmez?

— Yavrum, sinemaya gitmek kolay mı sanıyorsun? Lâfla mı sinemaya gidilir? Yürüyerek gidilmez. Tramvayları kaldırdılar. Otobüslerde yek yok. Dolmuşa binsek, şoförler burdan Beyoğluna kadar doğru gitmiyorlar. Üç aktarma yapacaksın.

— Bana geldi mi lâf çok. Ama hiç içtiğin cigaraların hesabını tutmuyorsun? Günde iki paket Gelincik, ayda otuz, kırk lira eder. Yooo... Yalçın, ben mapus muyum bu evde? Patlıyacağım artık Vallahi sıkıntı bastı.

Kavga büyümeden zile bastım.

Beni görünce, karı koca, ikisi de gülümsemeye çalışıyorlar, ama bu gülüş sahne gülüşü. Onların asık suratlarındaki sert çizgileri yumuşatmak için gülünç şeyler anlatıyor, alaylı olaylar uyduruyorum. Yarım saat kadar geçti.

— Haydi sizi gezmeğe götüreyim, dedim. Nedir pazar günü eve tıkılmış kalmışsınız. Haydi hazırlanın!

Yalçın'ın karısı dünden gönüllü. Yalçın kulağına,

— Aman ağabey, dedi, masrafa girme allâsen... Şurda oturur lâflarız.

— Yürü, dedim, biraz eğleniriz. Paramız yok diye ölecek değiliz ya...

Sokağa çıktık. Yalçın,

— Nereye gidiyoruz Ağabey? dedi.

— Gidince görürsün.

Karısı,

— Sinemaya mı? dedi.

— Sinemaya, tiyatroya her zaman gidersiniz. Başka yere...

Yürüye yürüye Şişli'ye geldik. Gözüm apartımanların pencerelerinde.

Onlar büsbütün merakta, boyuna soruyorlar:

— Nereye kuzum?

Apartımanlardan birinin kapısında «Kiralık katlar» diye kâğıt var.

— Sizin oturduğunuz evi hiç beğenmedim, dedim, büyük «güneş girmeyen yere doktor girer.. demişler. Yerin altında oturulur mu? Güneş değil, hava bile girmiyor.

Şaşkın yüzüme bakıyorlardı.

— Şu apartımanı gezelim, belki uygun bir kat buluruz.

Yalçın kolumdan çekti,

— Aman ağabey, sen ne yapıyorsun? Biz şimdikinin kirasını bile zor zor veriyoruz.

Karısı korku içinde,

— Biz memnunuz evimizden, dedi.

— Uzun etmeyin, yürüyün! dedim.

Apartımana girdik. Kapıcının zilini çalarken onlara,

— Siz sakın lâfa karışmayın, dedim, yalnız ben konuşacağım.

Kapıcıya,

— Oğlum, kiralık katları görmek istiyorum, dedim.

— Göstereyim beyim.

— Ev sahibi yok mu?

— Burda, üçüncü katta oturuyor.

— Kiracılar geldi, diye haber ver.

Pazar, hem de sabahın erken saati olduğu için herifin evde olabileceğini düşünmüştüm.

Hizmetçi çıktı. Kapıcı,

— Kiracı geldi, beye haber ver! dedi.

Hizmetçi beyden haber getirdi:

— Kapıcı göstersin, beğenirlerse konuşuruz.

— Olmaz, dedim, beyefendiden belki bir şey sorarız.

Bir iki dakika sonra beyefendi geldi. Apartımanın yedi katlı, her katta iki daire olduğunu söyliyeyim, siz artık, bir parçacık düşünceniz varsa, herifin kalıbını kıyafetini gözünüzün önüne getirin. Kapıdan önce göbeği çıktı adamın. Göbeğin üstünde de, rop dö şambrının kuşağı ayva büyüklüğünde düğümlenmiş. Yâni biz ev sahibi diye beklerken işte bu göbek üstündeki kocaman düğümü karşımızda bulduk.

Adam, açık olan kapının tek kanadından göbeğini zorla sıyırıp dışarı çıkarken, ben hemen,

— Bu şimdiki apartımanların da kapılarını daracık yapıyorlar, dedim.

Adam, gırtlağını temizleyip bana kalın, bir zengin öksürüyüşüyle karşılık verdi.

Yalçın'la karısına baktım, apartımanın kocamanlığı, sahibinin göbeği karşısında sinmişler, ikisi de kafalarını omuzlarının içine çekip küçülmeye çalışıyorlar. Bir de bu öksürük üstüne gelince, ürküp arkama gizlendiler. Artık durur muyum? Bir kabadayı öksürüğü de ben patlattım ama, herifinkinden baskın. Öyle ya, o da bizim kim olduğumuzu, öyle kıtipiyoz takımından olmadığımızı anlasın...

Yalçın eteğimden çekti,

— Aman ağabey, diye fısıldadı.

Başımı çevirdim,

— Amanı yok, öksürüğe öksürük... dedim.

Demek ben de öyle zaman öksürmüşüm ki herif bir toparlandı.

— Affedersiniz, ev kıyafetiyle çıktım, dedi.

Ben bir efe öksürüğü daha sallayıp,

— Zararı yok efendim, dedim. Kiralık katları göreceğiz. Kapıcı kısmıyla konuşulmaz. Sizden bilgi ediniriz diye rahatsız ettik.

Adam her söze başlarken önce bir öksürüyordu.

— Öhö... Estağfurullah... Buyrun, bakalım efendim.

Sonra birden aklı başına gelmiş gibi bir öksürük daha koyverip,

— Size kaç oda lâzım? dedi. Karşılık bir öksürük de ben patlattım ki hizmetçi kız iki adım çekilip içeri girdi.

— En az altı oda olmalı ama salonlar büyükse...

Yalçın'ı aradım, ortalarda yok. Arkama gizleniyor. Oğlan pardesüsünün içinde büzüle büzüle kaplumbaya olmuş sanki. Yalçın'a,

— Altı oda idare eder mi? dedim.

— Eder ağabey! diye inledi. İnledi de ne demek, bu kelime ağzından son nefesini Tanrıya teslim eder gibi çıktı.

Kapıcı, dairelerden birinin kapısını açtı. İçeri girer girmez,

— Antre çok küçük, dedim, öyle değil mi Yalçın?

— Küçük te lâf mı ağabey, daaas daracık...

Baktım Yalçın da çakmış numarayı. Küçük dediğimiz antre, Yalçın'ın yatak odasının ikisi kadar var. Döşemeler, dört köşe, dört kö-

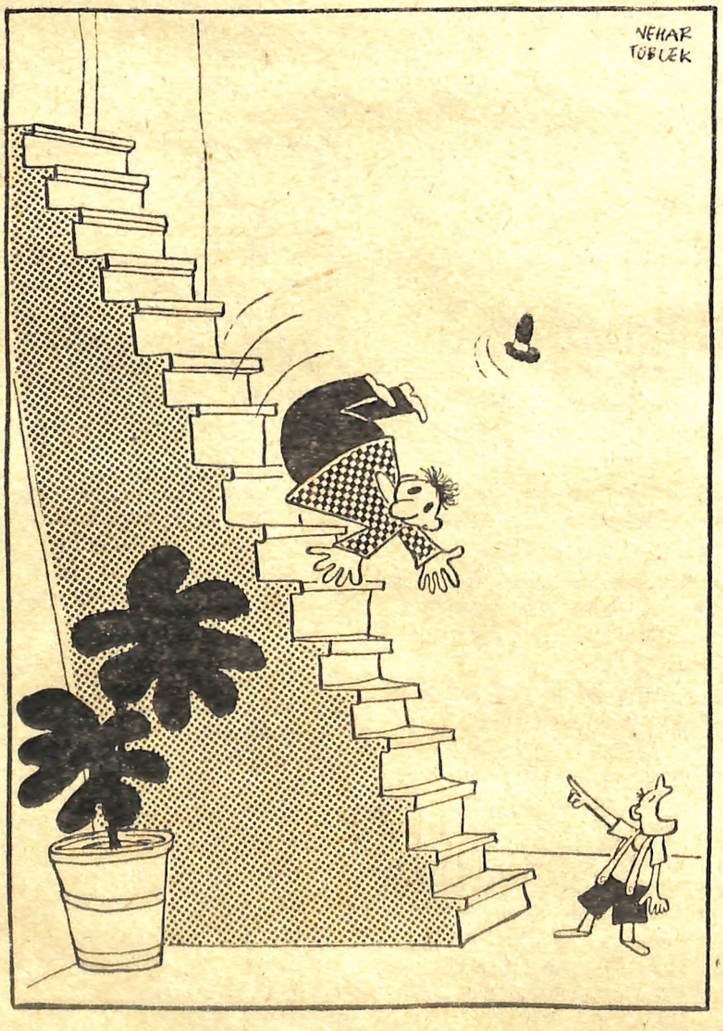

— Annecc,, Bak, babam «Rock and Roll» yapıyor!..

KUMBARA HIRSIZI

Yakalayan:
★ Serkomser Yakup YAKALAR ★

ALTI aydan beri İstanbul'da telefon odalarındaki otomatik telefonların kumbaraları çalınıyordu. Bir tedbir olmak üzere, Telefon İdaresi Almanyadan yeni otomatik telefonlar getirtti. Bunların kumbarası telefon sandığı ile bir olduğundan, kumbaranın sökülmesi imkânsızdı. Ama bu sefer de hırsızlar, kumbarayla beraber bütün telefon sandığını olduğu gibi çalıp götürmeğe başladılar. Vapur iskelelerinde, postahanelerde, garlarda ne kadar otomatik telefon varsa hepsi çalınmıştı. İdare, haftada bir yeni telefonlar koyuyor, ertesi gün, hattâ o gün, yeni konulan telefon çalınıyordu.

Telefon İdaresi buna karşı başka bir tedbir düşündü. Bir komisyon kuruldu. Mütehassıslardan biri şu teklifi ortaya attı:

— Kumbaraları nasıl telefon sandığından sökülmez bir halde bütün yaptıysak, şimdi de, telefon odasıyla, telefon sandığını birbirinden ayrılmıyacak biçimde perçinli yapalım.

Bu buluş komisyon üyelerine uygun geldiyse de içlerinden biri:

— Bu bir tedbir değil! dedi.

— Neden?

— Biz bunu denedik, olmadı. Eskiden hiç olmazsa yalnız kumbaralar çalınıyordu. Çalamasınlar diye kumbarayı telefon sandığına perçinli yaptırdık, bu sefer olduğu gibi sandığı da beraber yürüttüler. Şimdi, sayın arkadaşlarımız kumbarayı, telefon, kutuyu ve odayı hep bir yapalım, perçinli olsun da birbirinden ayrılmasın diyorlar. Fakat düşünmüyorlar ki, hırsızlar bu sefer odayı da beraber topunu birden çalacaklarından İdaremizin zararı daha büyük olur.

— Öyleyse ne yapalım? diye bir ses yükseldi.

— Yapılacak şey, hırsızlara komisyon, yahut prim vererek, kumbaraları çalmamalarını ken dilerinden rica etmektir.

— Ne hacet?... Prim vereceğimize maaşa bağlıyalım, alıp memur yapalım. Geç efendim, olur mu böyle şey?

— Sayın arkadaşlar! Bir noktayı unutuyorsunuz. Herifler ortada yok, siz primden, komisyondan, maaştan konuşuyorsunuz. Önce herifleri yakalamalı, sonra maaşa bağlamalı.

— Yakaladıktan sonra ne diye maaş verecek mişiz? Polise teslim ederiz.

— Peki ama, hırsız bu söylediğimizi duyarsa, yakalanır mı hiç?...

— Biz kendi aramızda konuşuyoruz, biz bize...

— Olsun. Yerin kulağı vardır.

Telefon İdaresi, telefon kumbaralarını çaldırtmamak tedbirleri düşüne dursun, hırsız kovalamakta, hırsız yakalamakta ve yakaladıklarını kaçırmaktaki büyük değerini her zaman ve her yerde isbat etmiş olan polisimiz, telefon kumbaralarının hırsızını enselemişti.

Demokratik rejim icabı, muhalefet yer elması gibi durmadan filiz verip, her filiz toprağa dalınca boyuna kök olduğundan polisin işi zorlaşmıştı. Her muhalifin arkasına bir polis tak mağa, polis kuvveti yetmiyordu. Bunun üzerine polislere beş altı iş birden veriliyordu. Polisler ilk iş olarak muhalifleri takip ederlerken, bir yandan da hırsızları yakalamaya, kaçakçıları tutmaya, randevu evleri basmaya çalışacaklar ve nöbet tutacaklardı. Haydarpaşa garında altı işi birden yapan, Şerlok Holmes'e taş çıkartacak kadar dikkatli bir polis, telefon odalarından çıkan bir adamdan şüphelendi. Dünyada şu iki gerçeği, iki kere iki dört eder gibi ezberlemeli: Polisin gözünden hiç bir şey kaçmaz bir, bir de dünyanın öbür ucuna kaçsan adaletin pençesi yakandadır, iki...

Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Orta yaşlıydı. İyi giyimliydi. Telefon odasının kapısını açıp başını dışarı uzatmış, dört bir yanı kuşkuyla gözetlemiş, sonra telefon odasından çıkmıştı. Pardesüsünün altında bir şişkinlik vardı.

Sivil polis, takip etmekte olduğu muhalife:

— Kardeşim, rica ederim bir yere ayrılma, dedi, ben beş dakikaya kalmaz, gelirim.

Adam, garın merdivenlerini iniyordu. Pençe, omuzundan yakaladı.

— Nedir o pardesünün altındaki?...

Adam hiç kalıbını bozmadı. Tecrübeli polis böylelerini çok görmüştür. Örneğin şimdi bu polis var ya, bir gece yarısı, bir ticarethanenin kasasını kamyona yükleyen bir hırsız görmüştü. Hırsız, hiç şaşırmadan, o ticarethanenin sahibi olduğunu söylemişti. Belki de bu hırsız da, «Telefon İdarecisinin tamircisiyim. Makine bozulmuş ta tamirhaneye götürüyorum» diyecekti.

Polis bir daha sordu:

— Ne var, diyorum.

— Telefon...

Polis kurnaz kurnaz güldü:

— Telefon, ha?

— Evet, satın aldım.

Düdükler öttü. Yardımcılar geldi. Hırsızı karakola götürdüler. Hırsız:

— Yoruldum, dedi.

Pardesüsünün altındaki koskoca otomatik telefonu komiserin masasına koydu. Sonra da:

— Ne istiyorsunuz benden? diye sordu.

Polisler birbirlerine:

— Amma soğuk kanlı hırsız, dediler.

Komiser, adamın düzgün kılığına bakıp:

— Kibar hırsız! dedi.

— Hırsız değilim, çalmadım.

— Ya n'aaptın?

— Satın aldım.

— Bu koca alâmeti yazıhanene mi kuracaksın, yoksa evine mi?

— Yazıhanemde de telefon var, evimde de...

— Oooo... Gangster...

— Rica ederim Komiser bey. Bu umumî telefon benim hiç bir işime yaramaz. Üstelik pahalı da, ama satın almak zorunda kaldım.

Odadaki polislerden biri arkadaşlarına, elini kafasına götürüp «terelelli» işareti yaptı. Komiser, hırsıza:

— Deli numarası yapma, dedi, bak şu copa! Akıllıyı deli, deliyi akıllı eder.

Adam tekror:

— Rica ederim, dedi, rica ederim Komiser Bey... Siz, benim kim olduğumu bilmeden...

— Merak etme, sabıka arşivinden, parmak izinden şimdi öğreniriz ne mal olduğunu.

— Benim hiç sabıkam yok.

— Yaaa... Demek yeni başladın bu zenata?

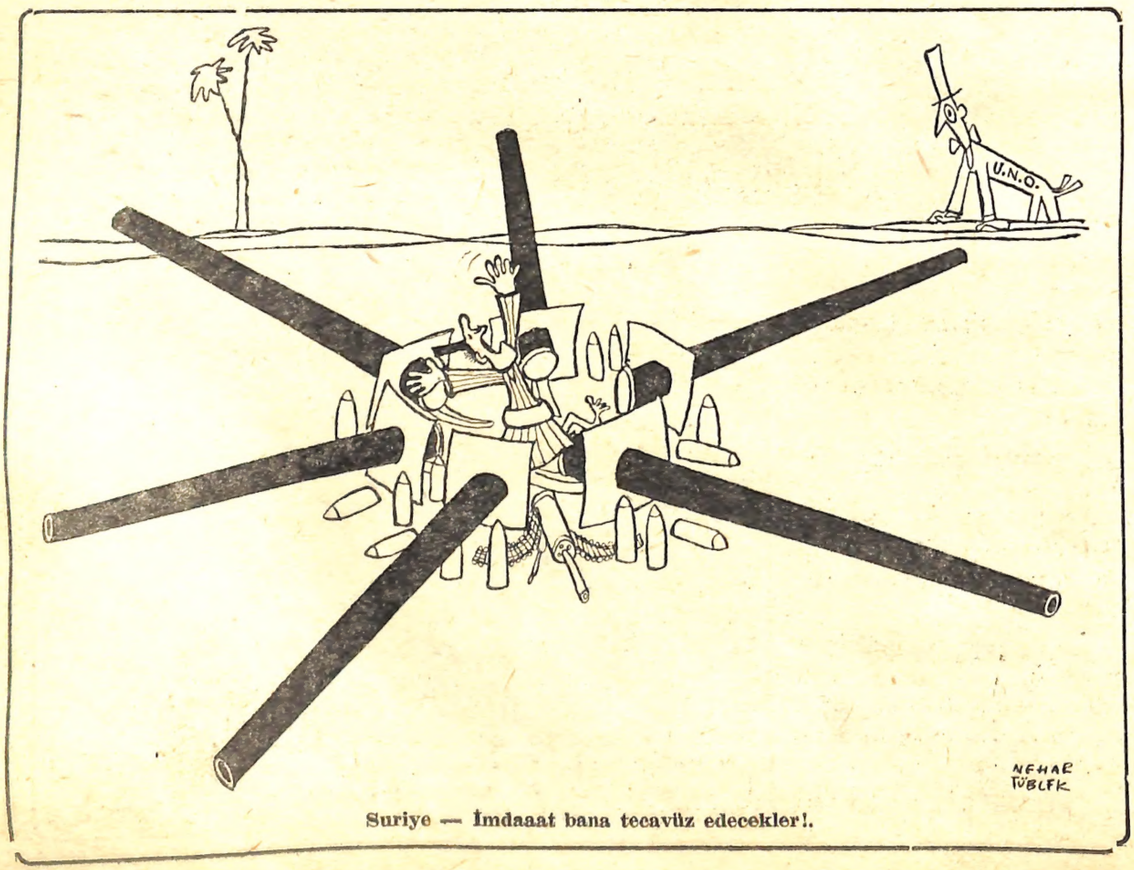

Suriye — İmdaaat bana tecavüz edecekler!.

Vurguner ailesi

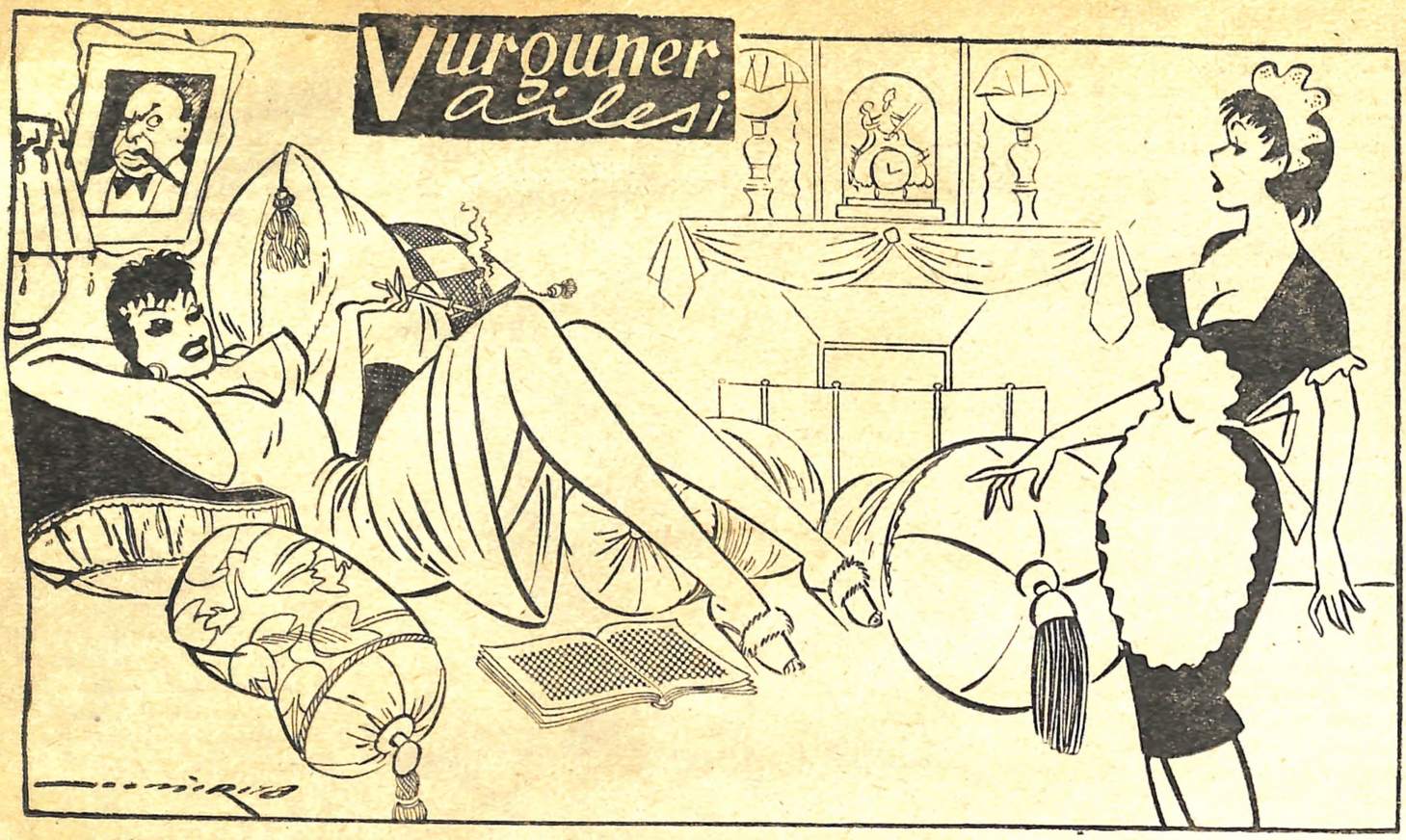

— Nişanlınız geldi küçükhanım..
— Hangi nişanlım? Futbolcu nişanlım mı? Tenisçi nişanlım mı? Güreşçi nişanlım mı? Yoksa boksör nişanlımı mı?.

şe ağaç parke, çok da iyi cilâlanmış.

— Tavanlar alçak beyefendi, dedim.

Yalçın tamamladı:

— Alçak da ne demek ağabey, insan hız alıp alıp ta bir sıçraşa başı tavana değecek.

Ev sahibinde çıt yok.

Odaları geziyoruz. Her biri yayla gibi odalar,

— Odalar da dar...

— Dar ağabey...

Yalçın'ın karısı da lâfa karıştı:

— Bizim eşyalar dünyada sığmaz buraya, demesin mi? Aferin kız.

— Aaaa... Mutfak karanlık. Adam bir öksürdü, arkadan,

— Yoo... dedi, mutfağımız aydınlıktır. Baksanıza her yanı pencere.

Ben daha baskın bir öksürükten sonra,

— Karanlık işte, dedim, hangi eşek mimar yapmışsa, mutfağı batıya getirmiş, Mutfak dediğin doğuda olur. O yüzden karanlık olmuş.

Adam,

— Apartımanın plânını ben çizdim, dedi.

Yalçın'ın karısı,

— Mutfağı batıya bakan evde, öldürseniz oturmam, dedi.

— Salon dediğiniz yer burası mı beyefendi?

— Evet.

— Aman efendim, insan buraya salon demeğe utanır. Burası salon değil, aralık.

Yalçın.

— Ağabey, dedi, kalöriferleri de beğenmedim. Baksana radyatörler ne biçim.

Adam artık öksürmeden konuşuyor:

— Beyefendi, malzeme bulunmuyor. Piyasadaki en iyi malzeme işte bunlar.

— Şohbeni ne marka?

— Yunkers...

— Aaaa... en âdisi.

— Helâsı bir tane mi?

— Hayır, iki... Bir de banyoda var. Biri alafranga, biri alaturka.

Yalçın'ın karısı,

— İki helâ mı? dedi, iki helâ bize dünyada yetmez.

Adam şaşırdı:

— Kalabalık mısınız.

— Yooo...

Kapıcı lâfa karıştı:

— Şurdan çıktınız mı, sola kıvrılınca orda bir de umumî helâ vardır.

Apartımanın bir cephesi Adalara kadar Marmarayı, bir cephesi de Boğaz, Çamlıca, görüyordu. Yalçın,

— Manzara da yok, dedi.

Adam itiraz edecek oldu:

— Marmara, Boğaz...

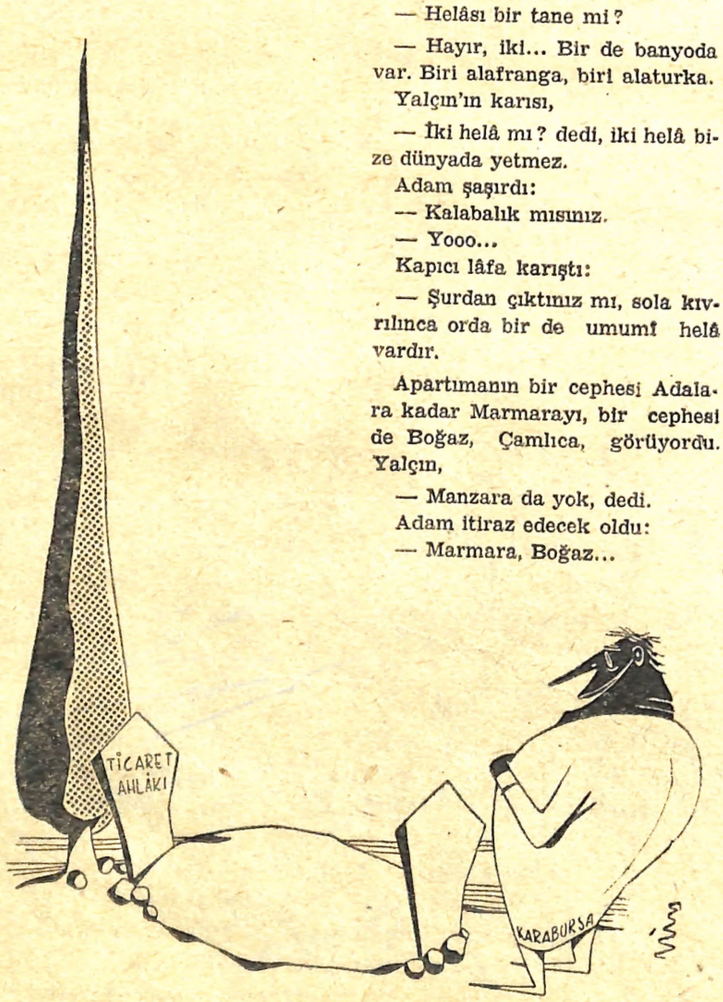

Yazısız!

— Asıl Okmeydanı tarafını görmeli.

— Banyo dediğiniz burası mı?

— Evet... Gömmedir.

— Rütubetli.

— Küçük.

— Dar..

— Karanlık.

— Haa beyefendi, helânın birini neye karayel tarafına yaptınız?

—Karayel mi?

— Karayel ya... Buradan karayel bir üfürdü mü kışın, insan mazallah soğuk alır.

— Badanasını da beğenmedim.

— Evet... Çiğ bir penbe.

— Çiğ miğ değil, düpedüz çingene penbesi.

Yalçın'la karısı eşyaları yerleştiriyorlar.

— Burasını yatak odası yaparız.

— Halı sığmaz. Bir ucunu katlamak lâzım.

— Burasını misafir odası yaparız. Büfeyi buraya... Vitrini de şöyle...

Ev sahibine sordum:

— Kirası ne kadar?

— Sekiz yüz lira beyefendi.

— Ucuuuz!.. dedim.

Arkamdan Yalçın,

— Bak, kirası çok ucuz, dedi.

Karısı,

— Çok ucuz, bedava... dedi.

— Eh, ucuzluğunun hatırı için tutalım. Ne dersiniz?

— Tutalım ağabey...

Ev sahibi yağlı müşteriyi bulduğuna memnun,

— Buyrun, bizim kata da konuşalım, dedi.

— Rahatsız etmiyelim.

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

Ev sahibinin dairesine girdik.

— Doğrusu çok ucuz veriyorsunuz, dedim.

— Estağfurullah...

— Efendim, bin lira verenler de var ama, güvenemiyorum. Namuslu kiracı olsun da zarar yok, iki yüz eksik olsun.

— Namustan yana hiç merak etmeyin.

İçeri yirmi beş yaşında kadar bir güzel parça girdi.

Ellerimizi sıkarken ben güzel kadının yanağından bir makas aldım, hattâ biçimine getirip öpecektim ama, nedense çekindim. Sanki o yirmi beş gösteren kadın küçük bir kızmış gibi, numara yaparak,

— Maşallah, bu cici kız, kızınız mı? diye sordum.

Kulağına kadar kızaran adam,

— Karım, dedi.

Kadının yanağından bir makas daha aldım,

— Allah bağışlasın, pek cici şey, dedim.

Herif ne söyliyeceğini şaşırmış. Öküz, boyunduruğa bakar gibi bana bakıyor. Hizmetçiye bir işaret geçti. Hizmetçi hepimize nane likörleri getirdi, yanında fondanlar beraber.

Şekerlikten iki fondan aldım. Yalçın'a baktım, avuçlamış. Adama,

— Senelik peşin istiyorsunuz tabii, dedim.

— Üç senelik efendim, dedi.

— Ne kadar ediyor? Ayda sekiz yüz, senede dokuz bin altı yüz, üç senede yirmi sekiz, otuz bin lira... Bir şey değil.

Yalçın,

— Hiç bir şey... dedi.

Karısı:

— Hiç bir şey bile değil, dedi.

Sorma sırası adama gelmişti:

— Kaç kişisiniz?

— Bunlar bir karı bir koca, dedim. Ben yokum. İki kişi.

Adam,

— Oh oh... dedi, çocuk, mocuk?

— Öyle şey yok.

— Efendim, evvelâ yok diye giriyorlar da, sonra evi mandıraya çeviriyorlar.

— Katiyen. Bu hanım zaten kısır.

— Oh, oh...

— Kocası derseniz, evvelce şey hastalığı geçirdiğinden, o da hadımdır.

— Oh oh... Pek güzel. Demek başka kimseleri yok.

— Yok efendim. Bu delikanlıyı bir yaşındayken Darülâcezeden ben aldım, büyüttüm.

— Oh oh... Çok iyi.

— Bu kızı da bir haftalıkken cami köşesine bırakmışlar. Onun da kimsesi yok.

— Oh oh...

Hizmetçiye,

— Kahve getir! diye seslendi.

Ben hemen atıldım:

— Aman efendim. Teşekkür ederiz. Kahve istemez.

— Neden efendim? Bir kahve...

— Tüccarmış.. Çok zengin diyorlar
— İnanma anne, inanma Daha bir kere Millî Korunmaya gitmemiş!..

— Mersi... Daha yemek yemedik te...

— Haaa... Sahi... Pardon. Artık lûtfedersiniz yemeği beraber yeriz.

— Estağfurullah beyefendi. Bir şartla kabul ederiz. Zatıâliniz de bize şeref vermeniz şartiyle...

— Estağfurullah... İnşallah taşının da...

Âlâ yemekleri de gövdeye indirdik, üstüne kahvemizi de içtik. Adam hâlâ tahkikat yapıyor. Yalçın'a sordu:

— Beyefendi, affedersiniz, ne iş yaparsınız?

— Ben mi?.. Şey...

Hemen atıldım:

— İşi çok iyidir efendim. Ara sıra hapise girerse de...

Adamın kaşları çatıldı:

— Sakın gazeteci filân...

— Yooo... ne münasebet?

— Sakın politika filân...

— Yok efendim. İşi dolayısiyle...

— Haaa... anladım. Ticaret meseleleri. Karaborsa filân...

— Eh... onun gibi.

— Oh oh... Memnun oldum. Şimdi mutabık mıyız.

— Tabii. Hemen konturatı yapalım. Derhal...

Konturat der demez Yalçın'la karısını bir telâştır aldı.

Adamda konturat kâğıtları hazırmış. Hemen yazmağa başladı. Konturat kâğıdında «evin ne maksatla kullanılacağı» sorusunun karşısına «ikametgâh» diye yazarken,

— Durun, dedim, burasını biz ikametgâh olarak kullanmıyacağız.

— Ya? Ticarethane, yazıhane, idarehane filân mı?

— Hayır efendim, kârhane.

Adam bir durdu, bozuldu.

— Anlamadım efendim?

— Kârhane işleteceğiz.

— Rica ederim .

— Ricası micası bu. Zâtıâlinize 30 bin lira kira vermek için kârhanecilik yapmaktan başka çâre var mı beyefendi? Başka türlü otuz bin lira kira parası kazanılır mı? İşinize gelirse...

— Veremiyeceğim... diye sesi titredi.

Adam likörlere mi, yemeğe mi, kahveye mi, yoksa karısının yanağını sıktım, ona mı yansın? Hangi birine?

— Allahaısmarladık efendim.

— Güle güle.

Bir öksürük patlattı. Bir tane de ben patlattım. Apartımandan çıkarken kapıcı sordu:

— Tuttunuz mu beyefendi?

— Kârhane işleteceğiz, dedik, adam vermedi.

— Vermez tabii.

— Neden? Çok mu namusludur?

— Yooo... Ondan değil. Üçüncü katta kendisi randevu evi işletir de... Apartımanında kendisine rakabet edilmesini istemez elbette...

Yollarda Yalçın'la karısı güle güle ölüyorlar. Yalçın,

— Aman ağabey, diyor, hayatımda böyle eğlenmedim.

Karısı kasıklarını tuta tuta,

— Komedi tiyatrosu kaç para eder, operet kaç para eder, diyor.

— Eeee... Herkes parasına göre eğlenmeli kardeşim.

Şimdi Yalçın'la karısı, canları sıkıldı mı, kiralık apartıman katı aramaya çıkıyorlarmış. Hem de, eş dostla beraber. Kalabalık olunda daha çok tadı çıkıyor...

Ateş - SİN

Zeki Mürenin Yeni Türküsü !

[Meşhur ses sanatkârımız Zeki Müren, pek yakında askerlik ödevini yapmağa gidecektir. Kendisinin yazıp bestelediği ve Akbaba'ya hediye ettiği «Yeni Hey Gaziler» türküsünü okuyucularımıza sunuyoruz.)

Hey gaziler yol göründü yine garip serime,
Merak edip kim var diye dönüp bakmam gerime!
Kış rüzgârı kıyma benim ipek gibi derime!
Hey gaziler yol göründü yine garip serime!

★

Feda olsun yakamdan hiç eksilmiyen al gülüm,
Kurban olsun ak alnıma düşen ipek kâkülüm!
Dün bir nazlı Apollon'dum, fakat bugün Herkül'üm!
Hey gaziler yol göründü yine garip serime!

★

Ankara'nın dağı, taşı, acep şimdi kar mıdır?
Çocukluktan gülen talih yine bana yar mıdır?
Kışlamızda kuş tüyünden yatak, yorgan var mıdır?
Hey gaziler yol göründü yine garip serime!

Kopya eden: **ÇİMDİK**

ŞAKALAR

İHTISAS

Bir toplantıda, genç hekimlerden biri ihtısası müdafaa ediyordu:

— Ben burun mütehassısıyım. Ama kulak ve boğazla meşgul olmuyorum, çünkü bence onlar ayrı bir ihtısas mevzuudur!

Profesör Kâzım İsmail Gürkan sordu:

— Aziz meslektaşım, acaba ihtısasınız bilhassa hangi burun deliği üzerindedir?

●

NEREYE ?

Bekçi, dörtnala koşan bir adamın yolunu kesti:

— Nereye hemşerim?

— Bırak, geçeyim; dedi adam nefes nefese...

— Neden, ne goşuyon?

— Bırak, yoksa cinayet çıkacak... Mâni olmağa çalışıyorum...

— Kim kimi öldürecek ki?

— Nah, şu arkamdan koşan herif... Beni karısiyle yakaladı da...

●

BEŞ BİN

Kumar oynanıyordu. Krupiyenin yanı başında harikulâde güzel bir sarışın duruyordu. (Belki de Marilyn Monroe idi!) Boyuna kaybeden oyunculardan biri ise gözlerini ondan ayırmıyordu. Bir ara, ruletçilerden biri seslendi:

— Siyaha bin lira...

Bir başkası devam etti:

— Kırmızıya iki bin...

Kaybeden oyuncu da bağırdı:

— Sarışına beş bin!

●

TEHLİKE

Faruk Nafiz Çamlıbel'le bir arkadaşı, Kadıköy iskelesinde vapur saatini bekliyorlardı. Arkadaşı:

— Okudun mu, sigaranın ne tehlikeler yarattığını? Müthiş azizim, müthiş!

Faruk Nafiz:

— Çok mu içersin? diye sordu.

— Günde iki paket... Ama kat'i kararımı verdim...

— İçmiyeceksin demek...

— Hayır, gazete okumıyacağım!

DÜZELTME: Geçen hafta Necmi Rıza arkadaşımızın çizdiği arka kapak resminin altına yanlışlıkla (İtalyan karikatürü) yazılmıştır. Özür dileyerek düzeltiriz.

ALAYLAR

●

AMBAR

Bir İtalyan işçisinin midesinden 5 zincir, bir vida, 12 çivi, 5 toplu iğne, 11 kancalı iğne çıkmış. Bu, çok önemli, çok ilgi çekici bir olaymış gibi bütün dünyaya ilân edilmiş. Oysa ben bunda şaşılacak hiçbir şey göremiyorum. Bir işçinin midesinden bunlardan başka ne çıkabilirdi? Küp mü çıkacaktı? Kasa mı, top mu, tüfek mi? Bunları görmek için işçinin değil, karaborsacının midesini açıp bakmalı. Ne çıkarsa oradan çıkar, hattâ devenin başı bile

ÇÜRÜK

Nişantaşı cinayeti yine günün konusu. Karısı Şükran Özer'i kıskançlık yüzünden öldüren Zeki Özer, mahkemede olayı şöyle anlatmış:

— Karım kombinezonunu çıkardığı zaman vücudunda çürükler gördüm. Ondan sonra ne yaptığımı bilmiyorum, kendimi kaybettim...

Gelen Morg raporunda da, maktul kadının vücudunda insanlar tarafından parmakla yapılmış çürük izleri görüldüğü bildiriliyormuş.

Zavallı Şükran Özer... Ya o gün bir otobüse, tramvaya bindiyse, ya o gün akşam üzeri İstiklâl caddesinden geçtiyse... Yazık oldu tazeye...

TAVZİH

Kocası Zeki Özer tarafından vücudunda çürükler görüldüğü için, kıskançlık yüzünden öldürülen Şükran Özer'le hiçbir ilgim olmadığını, yaşamaya devam ettiğimi bildirir, işbu açıklamanın ilk çıkacak sayımızda yayınlanmasını rica ederim.

Ses sanatkârı: Şükran Özer

KORKU

Doğumevine bir genç kız müracaat etti:

— Doktor, dedi, bir saatliğine bir bebek, yeni doğmuş olsun, kiralamak istiyorum...

Mütehassıs doktor Fahamet Madenli şaşırdı:

— İmkânı yok efendim, olur mu öyle şey?

— Kaç para isterseniz vereceğim...

— Olamaz... Hem ne yapacaksınız bebeği?

— Sevgilimi korkutacağım da...

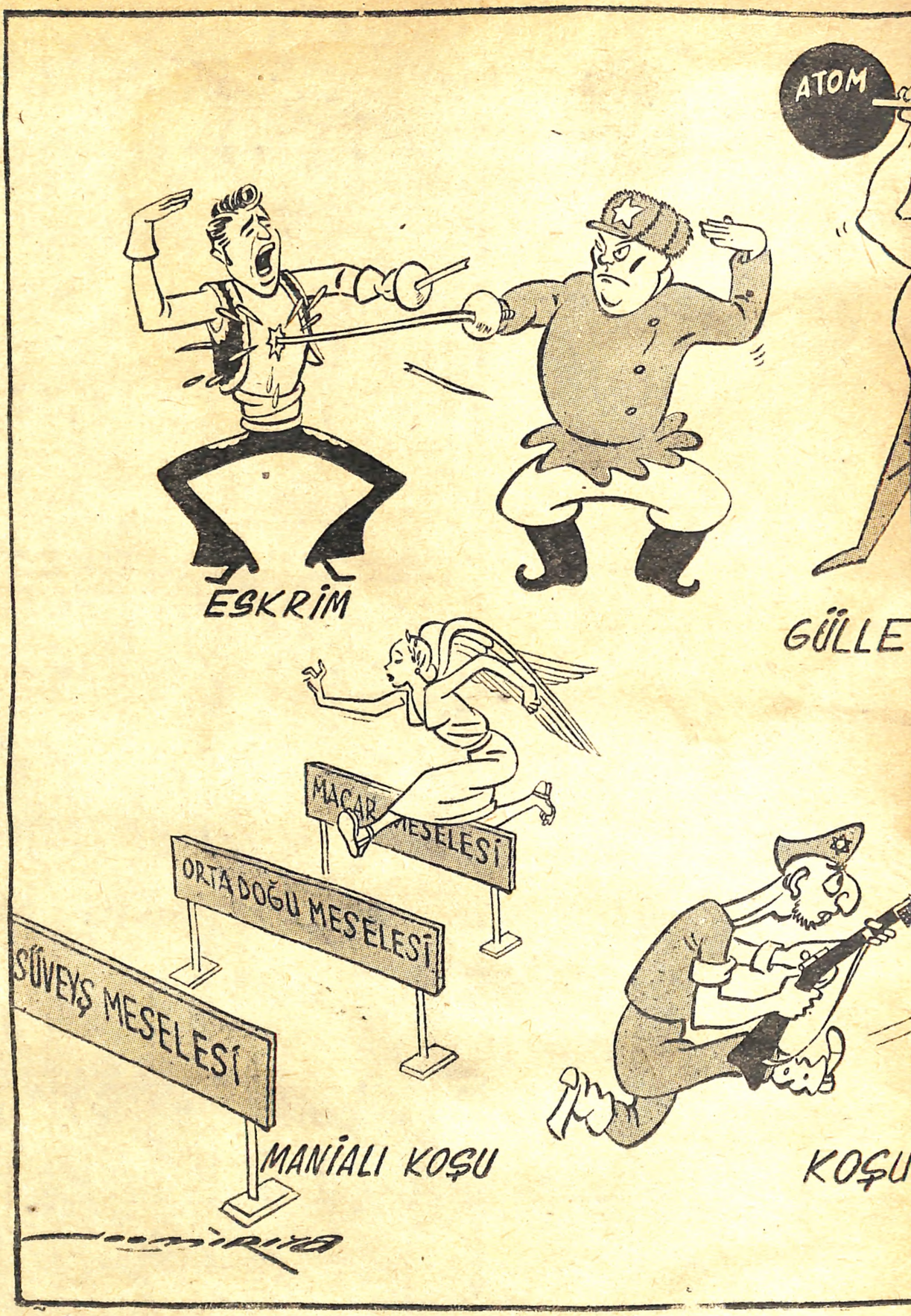

İstanbul Telefon Başmüdürünün telefonu çaldı.

— Alo... Telefon Başmüdürlüğü mü?

— Evet...

— Beyefendi, bir şey öğrenmek istiyorum: Bir telefon konuşmasının fiyatı nedir?

— Yerine göre değişir: İzmir başka, Ankara başka, Bursa başka, Avrupa şehirleri başkadır...

1956 POLİTİKA

Telefo

— Hayır, bendeniz İstanbul
bizim balıkçı Jirayer'e telefon e
seferinde karşıma bir başkası çı
köylü hizmetçi, bir Ermeni karıs
yakaladım... Hain bu kadar uğra

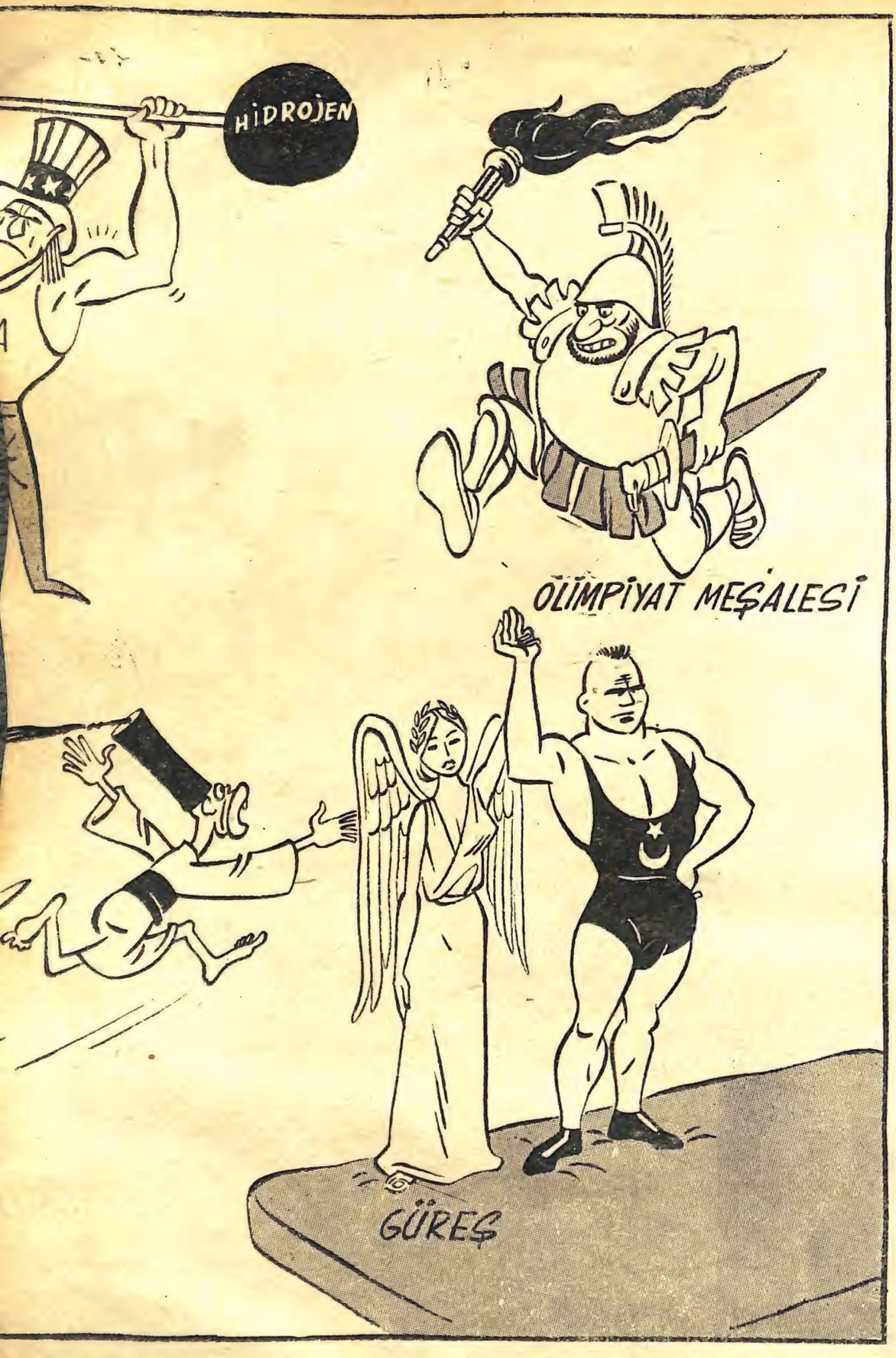

OLİMPİYADI!

parası

...onuşmayı soruyorum... Demin, ... Hem tam sekiz kere... Her Bir erkek, bir Yahudi kızı, bir ...hayet tam sekizincide balıkçıyı ...an sonra balıkçı yerine istedi-ğim balığı da yakalıyabilirdim ya... Şimdi merak ediyorum, bir telefon konuşması kaçadır?..

Başmüdürün telefonu cevap vermez.

— Efendim?..

Yine cevap çıkmaz.

— Alo... Alo... Müdür bey... A a a...

Müdür beyin telefonu çoktan kapanmıştır!

OLAYLAR

●

GAYRİ DEMOKRAT

Aman Türkçe, diyoruz. Bizden önce de öyle demişelr, aman Türkçe... Gericilik, yobazlık, salt vicdanlarda olmaz; biçimde olur, kılıkta olur, politikada olur, dilde olur.

Osmanlıca, «Arapça, Acemce, Türkçe» haltı, yâni karışığı olduğu için ondan kurtulmak istedik. Ama o «halt» tan kurtulalım derken, kurtulmak şöyle dursun, araya bir de Fransızca, İngilizce girdi. «Demokrasi» gibi, «radyo» gibi, kullanmağa zorunlu olduğumuz kelimelere kimsenin bir şey dediği yok. Ama bir de yabancı dil kurallarına göre tamlama yapıyorlar: «Gayri normal», «gayri federe» gibi Arapçayla Frenkçeyi karıştıranlar, «halt edenler» var. Haydi bunlar gençtir diyor, düzeltmeğe, onları uyarmaya çalışıyoruz. Ama bunu Halide Edib-Adıvar gibi, yaşlı bir profesör, bir romancı yaparsa ne diyelim?

Yeni İstanbul'daki bir yazısından şu parçayı beraber okuyalım:

«Çünkü gönül istiyor ki, demokrat ve gayri demokrat bütün milletler onu bugün öğrensinler ve gönüllerine yerleştirsinler.»

Arapça «gayri» ile Frenkçe «demokrat»ın birleştirilerek, Türkçede böyle bir «halt» edilemiyeceğini elli yıllık yazar Sayın Halide Edib-Adıvar'a nasıl anlatalım?

SAHTE VALİ

Sahte avukata, sahte hâkime, sahte polise, sahte memura, sahte mühendise alıştık. Ama derken derken iş büyüdü, geldi vali makamına kadar dayandı. Şimdi sahte vali yakalanmış. Bu gidiş kötü, aman tetik duralım. Ne olur ne olmaz, buna dünya derler.

CİNS MAL

Salamon, Rebeka'ya dert yanıyordu:

— Şu bezin oğlusu, Yasef, çok hassas çocuk... Bir daha dükâna yoturmiyeceğim...

— Neden? diye sordu Rebeka:

— Nedeni var mi? Uzuluyor zavallı yavrucak...

— Ya...

— Evet, ne zaman ki müşteriye para üstü veriyorum, hüngür hüngür başlıyor ağlamaya...

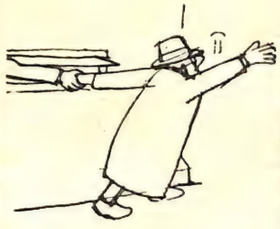

YAZISIZ!

YAZISIZ!

YAZISIZ!

—Çekiyorum... Bir... İki... Üç!..

Açık Artırma

BÜYÜK aktör Albrecht Hunsklein, geç vakit tiyatrodan çıkıp da nisbeten tenhalaşmış olan yan sokakta yanına genç, körpe, gecenin karanlığında bile pırıl pırıl şehvet kokan bir kızın yaklaştığını görünce hiç şaşmadı. O, bu gibi müracaatlere, yanaşmalara alışıktı. İhtimaller şunlardı:

1 — Genç kız, belki nişanlanmış, evlenmek üzereydi, ama fakirdiler. Albrecht Hunsklein in aşka ne kadar değer verdiğini biliyordu. Çünkü büyük aktörün aktörlüğü kadar çapkınlığı da meşhurdu. Binaenaleyh kendisinden yardım istiyecekti.

2 — Yahut sevgilisi tarafından kandırılmış ve sonra terkedilmişti. Nüfuzlu dostları yanında öcünün alınması için tavsiye istiyecekti.

3 — Zayıf bir ihtimal olmakla beraber, belki defter veya fotoğraf imzalatacaktı. Bu ihtimal zayıftı, çünkü böyleleri ekseriya sürü halinde aktörün üstüne hücum ederlerdi.

Genç kız, bale yürüyüşü yaparcasına sessizce onun yanına sokuldu. Mart kedisini andıran boğuk bir sesle:

— İsmim Maria Buckwell, dedi. Bu gece gidecek yerim yok. Beni yanınıza alın.

— Ben evliyim, bilmiyor mu-sunuz?

— Biliyorum. Ama Zugnerstrasse'de bir apartımanınız olduğunu da biliyorum.

Bunları söyledikten sonra daha yavaş sesle ilâve etti:

— Canım çok istiyor sizi. Beni bu gece geri çevirmeyin, ya kudurur, ya intihar ederim..

— Akranlarından güçlü kuvvetli bir genç bulamadın mı?

— Böyle söylemeyin. Herkes beğendiği biriyle, hoşlandığı kimseyle sevişmek ister ve bundan büyük zevk duyar. Bunu size ben söyliyecek değilim ya..

Yârabbi, su harpler ahlâkı ne kadar bozuyordu. Bereket Hunsklein eski adamdı. Bu kadar nefis vücudu olduğu daracık elbisesinden bile anlaşılan körpe bir genç kızı göz göre göre ölüme atamazdı. Kızın koluna girdi ve onu arabasına götürdü.

Otomobilde Maria, Hunsklein'in âdeta kucağına oturdu. Etli, ufak ağzını onun ağzına verdi. Aktörün ister istemez kanını oynatan boğuk bir sesle:

— Bilmezsiniz ne kadar yalnızım, diye inledi. Ve ne kadar zamandanberi sizi, seni özlüyorum Albrecht!

Albrecht Hunskleni baktı ki, Romeo'dan bir sahne okumanın faydası yok, hemen Lukreçya Borgia'nın ikinci perdesini hatırladı ve tek kelime söylemeden kızı kollariyle sardı. Araba apartımana gelince şoför nasıl olsa dururdu.

Netekim durdu da. Ama başını arkaya çevirmedi. Çevirse de patronu göremiyecekti. Çünkü o, kızı kanepeye uzatmış, üzerine kapanmış, dudaklarındaki çatlakları saymakla meşguldü. Neden sonra kendine geldi. Maria'yı kucağında apartımana götürdü. Şoföre:

— Eve git, edebî heyet toplantısında olduğumu, gecikeceğimi söyle... dedi.

Karısı, herhalde bu edebî toplantılarının nerede yapıldığını bilmiyordu.

Maria, aktörün yatak odasına girince elindeki çantayı yatak irtifaındaki bir geridonun üzerine bıraktı. Daracık elbisesinin altında hiçbirşey yoktu. Fermuarı çözünce, sımsıkı vücudu bütün haşmetiyle meydana çıktı. O zaman, Hunsklein daha fazla dayanamadı...

Onbeş dakika sonra, Maria, fermuarını kapadı. Çantasını kaptı. Bir sigara yaktı:

— Bana iki bin mark borçlusunuz! dedi.

Aktör, bütün şaşkınlığına rağmen, İago kadar sakindi:

— Neden? diye sordu.

— Sizin rezaletten çekindiğinizi bilirim. Karınız, şu çantanın kilidine gizli fotoğraf makinesindeki resmi çekmem için bana bin mark verdi. Şimdi resim hazır. Sizden intikam almak için yanıp tutuşuyor. Sizi rezil etmek istiyor dünyaya...

Hunsklein gık demeden cüzdanını çıkardı:

— Al, iki bin markını... dedi. Karım maalesef budala bir kadındır. Şayet filmi almadan parayı vermeseydi şimdi ailece zararımız sadece iki bin mark olacaktı. Halbuki, üç bin mark kayıptayız...

Sonra, Maria'nın dudaklarına eğildi:

— On mark daha kazanmak istiyorsan, yarın gece gene gel, ama tabii fotoğrafsız!

— W. Zugmayer —

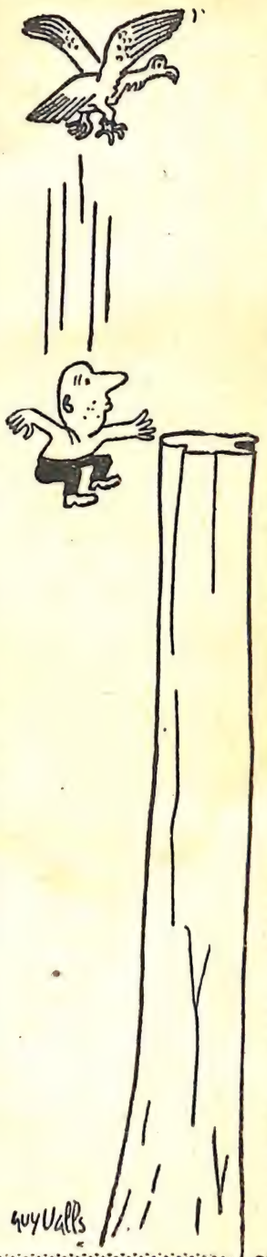

YAZISIZ!

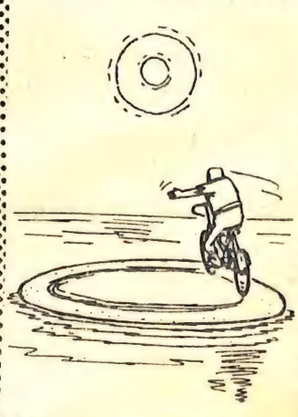

YAZISIZ!

SURURİ

— Refika ile biraz atıştık..
— Yâni?
— Vallahi.. O bana sekiz tabak, bir sürahi, iki sandalya attı.. Ben de kendimi evden dışarı atabildim..

— Dilber dudağı, kadın budu, hanım göbeği?
— Yemek mi söyleyeceksin patron?
— Ne yemeği yahu?!. Yeni filmin senaryosunu gözden geçiriyorum!

— Üşüttü mü?.
— Hayır doktor, Stalin'in ölümünü bekleye bekleye sabrı tükendi, komaya girdi!..

— Demek konuşmaya başadı?.
— Evet, teyzesi..
— Peki, niye radyoda konuşmuyor?..

Yazısız!

MUSTAFA Kipçi, büyük bir ecza fabrikasının sahibidir. Ama, son derece Avrupaî bir zihniyetle yetişmiş fabrikatörlerdendir. Malûm ya, son derece Avrupaî zihniyetle yetişmiş demek, reklâma ehemmiyet vermek demektir. Mustafa Kipçi'nin bu hususta emsaline fâik olduğuna hiç şüphe yoktur. O kadar ki, Allah gecinden versin, birinin ölüm haberini bile duysa, hemen bundan bir reklâm fırsatı çıkarır: «Şayet Kipçi ilâçlarını kullansaydı, ölmezdi» diye...

Mustafa Kipçi'nin bir içtikleri su ayrı giden Mahmut Gölge isimli arkadaşı da vardır. Son derece neşeli bir adam olan Mahmut da, karısı da, Kipçilerle çok düşer kalkarlar. Akşam sabah beraberdirler. Anlatacağım hâdise de esasen bu beraberliğin doğurduğu tabii bir inhisarcılıkla ilgili...

Bir akşam, Gölge'nin karısı Bayan Gölge:

— Yahu, dedi (o hep böyle, erkekvâri tâbirlerle konuşur), haftaya cumartesi Büyük Çamlıca'ya çıkalım, pikniğe... Gece geç vakte kadar eğleniriz. Ne dersiniz?

Mahmut Gölge, ilk defa gölgeliğini unutur gibi oldu:

— Bu ayazda mı?

— Aman Mahmut, sen de amma çıtkırıldım oldun. Daha eylûldeyiz yahu.. İstanbul'un en güzel ayı bu...

Bayan Gölge'nin bu teklif ve tasavvuru, maalesef kocası tarafından desteklenseydi bile, eczacılar kralınca kösteklenecekti. Çünkü Mustafa Bey:

— İmkânsız şekerim, diyordu (O da hep böyle samimi konuşur), biz o gün, Piraye'yle (karısı), baloya gitmeğe karar verdikti, dönemeyiz ki...

— Öyle... İnsan sizin gibi mühim bir adam olunca, verdiği sözden dönemez, tabii bizim gibileri de atlatır... Ne balosuymuş bu?

— Sürp Agop yararına verilen bir balo...

— Siz hıristiyan değilsiniz ki...

— Canım, herhangi bir hayır cemiyetinin balosuna gitmek için din mi değiştirmek lâzım? Kızılay balosuna gelenlerin çoğu, eğlenmesini bilen hıristiyanlardır...

Büyük ecza fabrikatörü arasıra böyle büyük lâflar edip karşısındakilerin çanına ot tıkamasını pek sever. Bayan Gölge de, hevesi kursağında kalınca yüzünü astı ve ses çıkarmadı...

Lâkin birkaç gün sonra, Mustafa henüz eydeyken telefon çaldı. Hizmetçi açtı. Biraz dinledi, sonra:

— Sizi bir madam istiyor beyfendi, dedi.

Mustafa, sesinin bütün halâvetiyle okkalı bir: «Alo?» çekti. Telefonda kıvrak bir kadın sesi:

— Bay Mustafa Gölge'ylen anşante oloorum? diye soruyordu.

— Evet madamcığım. Bendenizim...

— Yestağfurullah... Ben Hayganuş Jamgoçyan... Sürp Agop hayır cemiyeti idare heyeti âzası, isem, sizden bir iricada bulunmak için zatınızı rahatsız etmişim...

— Buyrun madam Hayganuş...

— Balomuza teşrif edoorsunuz, he?

Ölen milyoner!

İskoçya'nın en zengin adamı bir milyoner ölmüş. Ölür... Ne milyoneri, ne meteliksizi bu dünyaya kazık çakamaz. Bu milyoner 89 yaşındaymış. Olabilir, insandır bu, 89 yaşında da ölür, 89 günlük de. Ama bu milyonerin 40.000 tane (evet dört sıfır) apartımanı varmış. Kırk bin birinci apartımanını dikerken ölmüş.

Haberi veren ajans da bizim gibi, bütün bunlara şaşmamış, şaştığı şey şu: Bu milyoner bütün hayatında trende üçüncü ile yolculuk etmiş. Otomobile binmemiş, trene binmiş.

Şimdi bizi düşündürecek önemli bir şey var: Niçin bu milyoner, ya da onun gibi bâzı milyonerler bu kadar cimridirler?

Herkes sanır ki, trende üçüncü ile giderler de, kendilerine araba almazlar, tramvaya binerler de, böyle böyle para biriktirip milyoner olurlar. Yalan... Düpedüz yalan. Birinci ile üçüncü bilet arasındaki farkı, milyonerin bütün hayatınca toplasanız, apartımanlarından bir tanesine helâ bile olmaz.

Bunun gerçek sebebi meydanda. Onlar bir yolunu bulup zengin olurlar. O yol, pek de iyi bir yol olmadığı için, başkalarının da bu yolu öğrenip kendileri gibi milyoner olmasını istemezler. Çünkü onların cebine milyon, milyonca meteliksizin cebinden akar. İşte bunun için, trende üçüncüye binip, zeytin ekmek yiyip zengin olduklarına inandırmaya çalışırlar. Bizim gibi enayiler de, aman yayan gidelim, aman üçüncüye binelim, aman az yiyelim de zengin olalım derken cartayı çeker gideriz.

İnanmayın milyonerlere, onlar bizi iki defa kazıklıyorlar. Haydi siz de benim gibi atlayın vapurun lüks mevkiine...

— Garson! İki kahve getir bize!..

Oooh, gel keyfim gel...

Mektep kaçakları takip edilecek — Gazeteler —

— Vallahi kötü bir niyetle takip etmedim memur bey, mektep kaçağı sandım!..

— Evet efendim, geliyoruz...

— Acap gelir iken şöyle birkaç kilogram parfümöri, ya ki o sizin imalgerdeniz olan ilâçlardan getirirsiniz? Eşantiyon olur, hem size reklâm, hem bize fayda... Piyango eder idik...

— Çok isterdim madam, lâkin hükûmet eşantiyon işini menetti, belki bilirsiniz. Parfümöri üzerine ise iş yapmıyoruz...

— Vah vah, pek üzülmüşüm. Hiçbir şey getiremeeceksiniz yani? O da zatınızın şanına yakışır?

— Haklısınız madam... Ne yapsam bilmem ki... Acaba bir kucak broşür getirsem ayıp olur mu?

— Yok canıım... Neden ayıp olacakmış... Getirin, ben sizi helbet kapıda karşılaacağım, alırım elinizden...

— Teşekkür ederim madam...

— Ah, zo ben size teşekkür edecek isem siz bana edoorsunuz?

— Tabii madam, ben size ediyorum...

— O halde, narı beyza halinde bir sabırsızlıkıla teşrifinze intizar edeceğim... Güle güle mösyö... Çok anşante...

Mustafa Kipçi telefonu kapadı. Karısına vaziyeti anlattı:

— İyi bir reklâm vesilesi olacak... dedi.

Baloya dört gün vardı. Tam balo sabahı, telefon çaldı. Hizmetçi açtı. Traş olmasaydı Mustafa Kipçi; kız:

— Geçen günkü madama sizi istiyor beyefendi... dedi.

— Sen bakıver Piraye...

Piraye telefona baktı, geri geldi:

— Kadın seni istiyor, dedi. Mustafa yarı sabunlu yüziyle koştu:

— Alooo?

— Ahhh, ne sestir... Sizsiniz Mustafa Bey?

— Evet, benim. Siz de madam Hayganuşsunuz değil mi?

— Ka nasıl hıp deyi ağnamışsınız? He, benim. Düşünüm ise, onca borşürleri taşımak size güç olacaktır deyi kafama dank etti. Bu defalık dursun, haftaya kokteyl verroruz. Buyururken getirirsiniz, daha da emniyetli olur. Çünküm çok önemli herifler gelecektir...

— Hayhay madam, nasıl isterseniz...

— Akşama teşrif edoorsunuz değil— Bekleeceğim. Hayganuş Jamgoçyan'ı bir görüşte tanaacaksınız... Orövuar beyfendi. Madamınıza selâm ederim!

Fakat Mustafa Kipçi mi dalgındı, yoksa kadını başka türlü mü tasavvur ediyordu, bilinmez. Baloyu fırıl fırıl döndü dolaştı. Bütün, bıyıkları terlemiş Ermeni güzellerine sokuldu, bir türlü madam Jamgoçyan'ı bulup çıkaramadı. Canı sıkılmadı değil...

İki gün sonra, fabrikaya bir telefon. İhracat, ithalâtla meşgul bir eczayı tıbbiye müteahhidi, ermeni:

— Mustafa Beyfendi?

— Buyrun efendim...

— Bizim borşürler gelmemiş ise daha ne kadar bekleeceğiz?

Mustafa birdenbire ayıldı:

— Ama, kokteyl'e getirecektik...

— Ne kokteyli?

— Canım, şu baloya istedikleri broşürler değil mi? Sonra madam Hayganuş Jamgoçyan telefon etti, haftaya kokteyl veriyoruz, oraya getirin dedi...

— Beyefendi, affedersiniz ama, hafiften yelkenlemişe benzoorsunuz. Zo, hangi madamdır o haltı yiyen? Dört gündür biz prospektüs beklooruz...

— Peki, o halde muhakkak kokteyle getiririm...

— Lâftır ki edoorsun ahbar? Göndereceksen gönder, yoksa başka firmaya balta olacağız...

Mustafa Çipçi, canı sıkkın, telefonu kapadı. O akşam da aksi gibi Leylâlara davetliydiler. Pirayeyi, karısını alıp gittiği zaman vakit epey geçti.

— Ay, dedi Mustafa Kipçi, siz de burada mıydınız?

Mahmut Gölge, kekeledi:

— Elbette... Nasıl, baloda eğlendiniz mi geçen akşam?

— Eh, dedi Mustafa, eğlendik sayılır.

Bayan Gölge, birdenbire öteden atıldı:

— Hayganuş Jamgoçyan'ı nasıl buldunuz?

İşte o zaman, Mustafa Kipçi, etrafında, Gölgelere atacak bir şeyler aradı: Bir haftadır, uydurma bir Ermeni güzelini arayıp bir de müşteri kaçırttığı için...

—Hikâyeci—

Ormanlarda geyik nesli tükeniyor — Gazeteler —

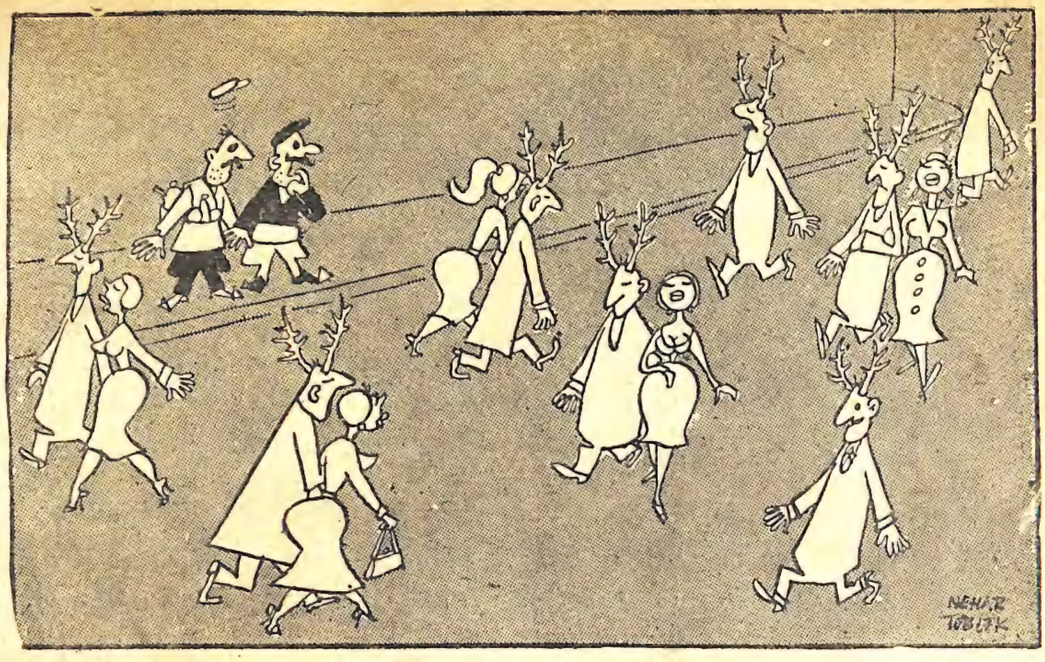

— Ülen hepsi şehire inmişler be !..

— Arkadaşa bir yürek!..

ZORLUK

Doktorun tavsiyesine harfi harfine riayet ediyordu. Tekrar muayeneye gittiği zaman doktor sordu:

— Dediklerimi yapıyor musunuz?

— Evet! Günde üç sigaradan fazla içmiyorum. Et yemiyorum, akşamdan akşama yalnız bir kadeh rakı içiyorum.

— Memnun musunuz?

— Tabii... Yalnız bana zor gelen bir nokta var. Hiç rakı içmemiştim şimdiye kadar da, şimdi fena halde mideme dokunuyor!.

●

İDARE

Hastaydı. Karısı yatağına sokuldu:

— Sağlığında hiç durmadan çapkınlık ettin, beni aldattın. Hepsini affediyorum. Ama, dini bütün bir müslüman gibi ölmek istersen, sen de şeytana uymaktan vaz geç, hiç değilse cennete gitmeğe çalış!.

Adam gözlerini araladı:

—Hakkın var karıcığım, diye fısıldadı. Hakkın var, ama, benim vaziyetimde bir insan ne olur ne olmaz diye, şeytanı da idare etmeli!.

●

BETERİ

Rejisör Max Meinecke, berbat bir provadan sonra aktörlere çıkıştı:

— Bu ne hal? İnsan kendini tımarhanede zannediyor!

Bu lâfı hazmedemiyen Refik Kemal, sükûnunu bozmadan:

— Hayır, dedi, daha beter...

— Nasıl daha beter?

— İnsan kendini, rejisörü deli olmıyan bir tımarhanede zannediyor!

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI: 43 ★

O gece mektubun sevinci ile her zamankinden fazla içtik. Dik kat ettim, Ahmet Kemâl ile, aktör Cabettin metelik vermiyorlar, yediğimizin ,içtiğimizin parasını ya Yücel Üstün, ya da Metin adındaki üniversiteli veriyordu. Ben de arada geçinip gidiyordum.

Ben çıkaracağımız derginin sevinci ile iş güç tutamıyordum. Eve sabaha karşı gidiyordum. Aliyi de pek gördüğüm yoktu.

Hazırlığımız bir ay sürdü. Ar kadaşlardan birinin evini idarehane gösterdik. İlk sayımız tutmamıştı. İki bin lira diye hesapladığımız masraf üç bin lirayı bile geçmişti. Herkes üçer beşer ekledi. Para borç harç tamamlandı. Yazı kadromuz üç kadar boldu. Ben ilk çıkacak tane günlük gazete çıkaracak sayıya bir şiir yazmıştım:

TRANSFER

Beş bin
On bin
On beş bine bende.
Satıyorum,
Saaat...
Bizim partiden yüz daha,
Yüz de bizim partiden...
Haniya,
Var mı böyle bir
politikacı istiyen?
Hâvada kuş,
Denizde balık,
Karada kaplan!
İster hakem yap,
İster ortada oynat...
Haniya,
Var mı taliplisi?

Derginin çıktığı sabah hepimiz uykusuzduk. Bayi, bizim dergimizi almamıştı. Zaten topu topu iki bin tane bastığımız için bayi dergimize şöyle bir bakıp burun kıvırmıştı:

— Satmaz bu!..

— Satmaz mı?

Oysa bizim çok ümidimiz vardı. Kapışılacağını, ikinci, üçüncü baskı yapacağımızı umuyorduk. Eğer bizim paramız olsaydı yirmi, otuz bin basacaktık. Bereket versin ki paramız yoktu.

Biz dergimizi, hamal parası olmadığı için üç arkadaş sırtımıza alıp bayie götürmüştük.

— Peki, neden satmaz? diye sorduk.

Şöyle eliyle çevirdi:

— Satmaz oğlum... Bu çoluk çocuk işi... İçinde çıplak kadın resmi yok, Hazreti Numan Aleyhisselâm filân gibi bir tefrika yok... Pehlivan romanı yok. Spor yok... Daha efendime söyliyeyim, bunun içinde bir bok yok. Bunun nesi satsın? Okuyucu bunu ne diye alsın?.. Siz bu okuyucuyu da bu kadar enayi bellemeyin.

Dükkânındaki gazetelerden birini açtı:

— Bak, işte satacak mal böyle olur. Şu kadına bak. Nasıl yan yatıp poz almış. Şu tefrikaya bak: Hazreti Sultan Mahmudun dört karısı ve gazaları... Oku şunu: Cihan şampiyonu Hergeleci İbrahim ile Kazıkçı Bekirin amansız güreşleri...

Gazeteyi bıraktı, eline bir magazin aldı:

— Bakın şu yazılara: «Kısır kadınlar nasıl tedavi edilir?», «Aşk oyunlarının seksen beşincisi». Şu resme bak kardeşim: Anadoludaki bekârlar, bunları kesip kesip duvarlarına asıyorlar. İnsan böyle bir resmi, karyolasının başucuna astı mı, evlenmek ihtiyacını duymaz. Evlenip de başın belâya gireceğine, elli kuruş ver bir magazin al, hem daha ucuza gelir, hem de daha güzel... Boşamak derdi de yok. Haftada bir karı değiştir kardeşim... Çıkaracaksanız, böyle bir şey çıkarın da hem siz kazanın, hem de biz... Hem de millet okusun, faydalansın!

Ben itiraz ettim:

— Bunlarda okunacak bir şey yok ki...

Bayi kurnaz kurnaz güldü:

— Oğlum, dedi, şimdi insanların okumağa vakti yok. Sinemaya mı gideceksin, maça mı gideceksin, yoksa karı dalgasının peşinde mi koşacaksın. Onun için bu gazeteler okumak için değil, seyretmek içindir.

Bayi dergimizi almamıştı. Sırtladığımız gibi idarehane olarak kullandığımız arkadaşın evine getirdik.

Dergimizi kendimiz dağıtmaya karar verdik. Kendi aramızda İstanbul'u bölgelere ayırdık. Bana Taksim - Şişli arası düşüyordu. Kendi payıma düşen 300 dergiyi aldım, yola çıktım. Tütüncü, gazeteci dükkânlarına gidiyor.

— Alır mısınız? diye soruyordum.

Kimisi,

— Öff be!.. diye bağırıyordu, sabahtanberi kaç çocuk böyle dergiler getirip bırakıyor, sizinle mi uğraşacağız! diye paylıyor, kimi de,

— Bırak bakalım beş tane! diyordu.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

TELGRAF SANA MI GELDİ, BANA MI GELDİ?

Bektaşi yaşlıca olmakla beraber, vücudunun bütün gençlik kuvvetlerini muhafaza eder ve karısını da çok severmiş. Bir an bile gözlerinin önünden ayırmak istemezmiş.

Günün birinde kadının başka bir memlekette bulunan pederi hastalanmış. Kadın acele bir telgrafla çağırılmış. Bektaşi de, ister istemez izin vermeğe mecbur kalmış.

Kadın gitmiş. Aradan beş on gün geçmiş. Evde yalnız bulunan Bektaşi bütün işleri bizzat görmek mecburiyetinde kaldığı için, bekârlıktan imanı gevremiş.

O esnada kadının babası da iyileşmiş.

(Filân gün, geliyorum.)

Diye kocasına telgraf çekmiş.

Bektaşi, telgrafı alınca son derece sevinmiş. Büyük bir sabırsızlıkla karısının avdet gününü ve saatini beklemiş... Vakit yaklaşınca hemen merkebine atlamış. İstasyona doğru sürmeğe başlamış.

Merkep, esasen çok tembel imiş... Hızlı gitmeyi hiç sevmezmiş... Fakat o gün yola çıktıktan sonra, bu miskin hayvan birden bire toparlanmış. İkide birde kulaklarını dikip nâralar atarak istasyona doğru âdeta koşmıya başlamış.

Bektaşi bu hale hayrette kalmış. Beş on adım ileride başka bir merkebin istasyona doğru gitmekte olduğunu ve altındaki merkebin de ona yetişmek hevesile birdenbire harekete geçtiğinin farkına varamamış.

Hemen merkebin boynuna eğilmiş. Eliyle kulağına ağzını tutup gülümsiyerek:

— Ulan köftehor... Bugün ne oldu, sana?... Birdenbire Küheylâna döndün... Yoksa hanımdan, sana da mı telgraf geldi?.

AHMET GÜNEYSU
Tahsin Eczanesi
Adana

— Beyefendi, beni yazıhanenize alır mısınız?
— Maalesef bizde iş yok..
— Daha iyi.. Benim elimden de iş gelmez!.

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

HİÇBİR ŞEY BİLMİYORSUN

Seneler evvel Papanın yataktan kalkmadan önce kapıcısı gelir, âdeti veçhile Papaya o günün hava vaziyeti ile saatin kaç olduğunu söyler ve her söyleyişten sonra da Papadan:

— Bunu Allah ve ben biliyoruz, cevabını alırdı.

Her gün bu cevabı alan uşak, gene bir gün odaya girdi ve:

— Efendim, saat dokuz ve hava günlük güneşlik, dedi.

Papadan her defaki gibi:

— Bunu Allah ve ben biliyoruz, cevabını alınca uşak pencerenin perdelerini açarak:

— Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz, saat on iki ve hava da gördüğünüz gibi yağmurlu, cevabını vererek odadan çıktı.

KADIN İNADI !

Aralarındaki geçimsizlikleriyle tanınmış bir aile, bir gün balık tutmak için deniz kenarına gitmişlerdi. Gene sebepsiz olarak münakaşaya başladılar. Madam Duval, birden kızarak, kocasına:

— Bitli, diyerek hakaret etti.

Mösyö Duval'in tepesi attı:

— Bir kere daha takrarla o lâfı bakayım!

— Bitli!

— Bir daha...

— Bitli!

Dayanamıyan Mösyö Duval, karısının suratına kuvvetli bir tokat attı ve:

— Gene tekrarla bakalım! dedi.

Kadın hem ağlıyor ve hem de:

— Bitli! diyerek bağırıyordu.

Fena halde kızan Mösyö Duval, karısını aldığı gibi denize attı:

— Af dile, çıkarayım seni, dedi.

Denizde çırpınan Madam Duval gene: Bitli! diye bağırıyordu.

Biraz daha çırpındıktan sonra sulara gömüldü. Suyun yüzünde kalan iki eliyle hâlâ bit kırma işareti yapıyordu.

A. B. ÖZAL
Yeniçeriler Cad. 130, Kat 3/6
Beyazıt-Şehir

★

NİÇİN UTANMIŞ

Kadın kocasına rüyasını anlatıyordu:

— Kocacığım, bu gece rüyamda ne gördüm, biliyor musun?

— Hayırdır inşallah, ne gördün?

— Taksim meydanında, başımda bir şapka ile çırılçıplak dolaşıyormuşum...

— Hiç utanmadın mı?

— Nasıl utanmam!.. Başımdaki şapkanın modası geçen seneye aitti...

CENGİZ TURAN
Yenişehir Çamlık Mah. 504/2
Karabük

İNSAF

Parise yeni gelmiş olan bir Amerikalı, bir taksiye binip şehri gezmeğe çıkmıştı. Zafer âbidesinin önünden geçerken şoföre:

— Bu da nesi? diye sordu.

— Zafer âbidesi.

— Ne kadar zamanda yapmışlar bunu?

— Otuz senede.

— Amerikada olsaydı otuz ayda tamamlanırdı.

Birkaç dakika sonra Eyfel kulesinin önünden geçiyorlardı. Amerikalı sordu:

— Bu, Eyfel kulesi denen şey mi?

— Evet.

— Bu ne kadar zamanda yapılmış?

— Birkaç senede.

— Amerikalılar birkaç ayda yaparlardı.

Notre-Dame kilisesinin önünden geçerken Amerikalı gene sordu:

— Bu nedir?

Şoför bu defa şu şekilde cevap verdi:

— Bilmiyorum.

— Nasıl bilmiyorsun?.. Sen Parisli değil misin?

— Parisliyim ama, dün geçtiğim zaman burada hiçbir şey yoktu... Gece yapmış olacaklar.

□

ÖBÜR TARAFI DA TERSTİR

Şair Eşref'le Hoca Hayreddin bir gün Boğaziçine gidiyorlardı.

Hayreddinin koltuğunda bir kitap vardı. Vapurda paşalardan biri kitabı çekip aldı, mütalâaya başladı. Fakat kitabı ters tutmuştu. Bunun üzerine paşanın bendesi olan zat paşaya:

— Aman efendim, kitabı ters tutuyorsunuz, demesi üzerine Hayreddin Efendi paşanın bendesine çıkıştı:

— Utanmaz herif, sen ne karışıyorsun!.. Paşa hazretleri için öbür tarafı da terstir...

ALİ KÖŞKER
Posta Kutusu 9, Kırşehir

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKŞABANIN MİZAHİ ROMANI: 25 ★

— Derdin, derdin ama, kızım insan kendi gözüyle görüp öğrenmeyince, inanıyor mu? Melek gibi adammış meğer.

Bakırcı Yunus'un karısı Esma:

— Evliya gibi adam! dedi.

Atiye:

— Hem de yedi evliya kuvvetinde maşallah...

Muhtar Sezai Beyin karısı Pâkize:

— Anladım, diye kendi kendine söylendi.

Postacı Tahsin'in karısı Sıdıka da:

— Ben sana, Atiye teyze boşu boşuna gitme, demedim mi?

— Sus kız!.. Hiç te boşu boşuna gitmemişim... Gittiğim iyi oldu muş... Her bir şeyi öğrendim

Bakkal İsmail'in kızı Nuran, uzun bir:

— Yaaaaaa!. çekti.

Ama kahveci Bilâl'in karısı, Nuh diyor da, Peygamber demiyordu:

— Ben onu bilir, onu söylerim. Bu koca moruk büyü mü yaptı nedir, sizin hepinizin aklını almış!..

Atiye:

— Dur hele, sen dur... Daha bir ay zaman var. Hele biraz sabret, dişini sık... Bir aya kalmaz senin de akılnı çelmezse, ben buradayım... Bana da Kırk merdivenli Atiye demesinler...

★

Bir ay sonra, Hacı Mesut Efendi, genç karısı Mâide'yi boşadı. Boşanma sebebini soran Kırkmerdiven mahallesinin erkeklerine:

— Torunum yaşında bir kızı almakla hatâ ettiğimi anladım, diyordu. Mahallenin şerefini de düşündüm...

Mahallenin kısmeti Mâide, öbür adıyla Mambo Aysel, Kırkmerdiven mahallesi erkeklerini yutkunmaktan başka işe yaramamış yalnız Hacı Mesut'a kısmet olmuştu.

Hacı Mesut, namuslu bir adam olduğundan, kızın altı aylık mukavelesi bittiği gün, eline bir tamam altı bin lirayı saydı.

Mambo Aysel giderken de:

— Başın darda kalırsa, bana haber sal yavrucuğum!. dedi.

SON

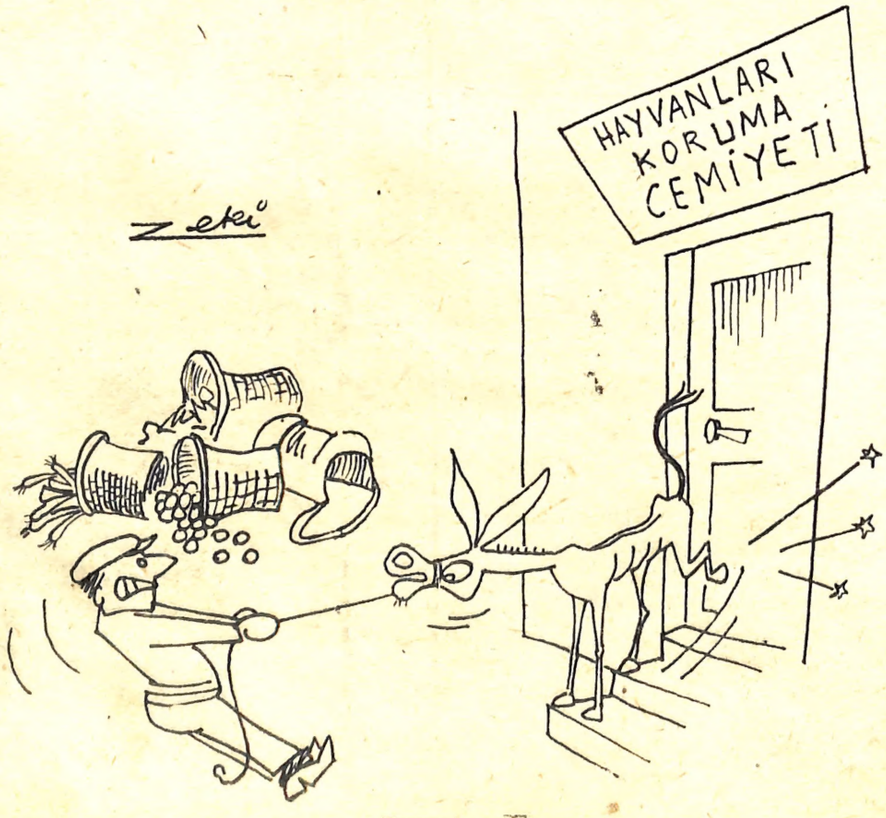

Yazısız!

OLİMPİYAT

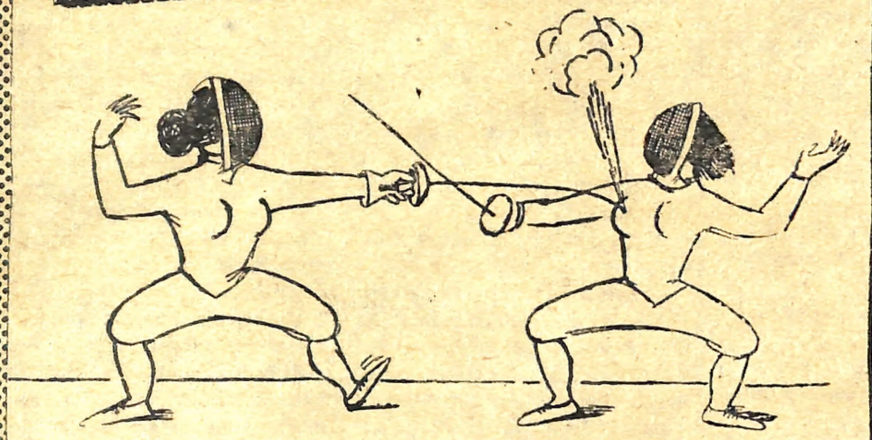

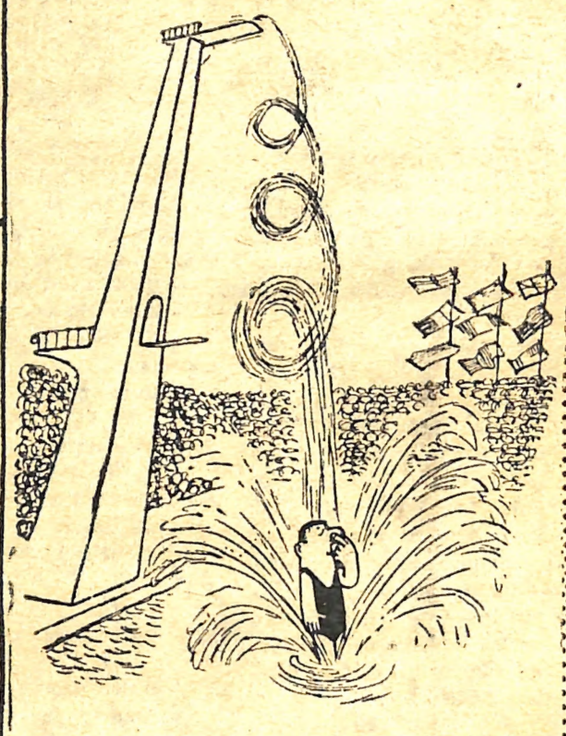

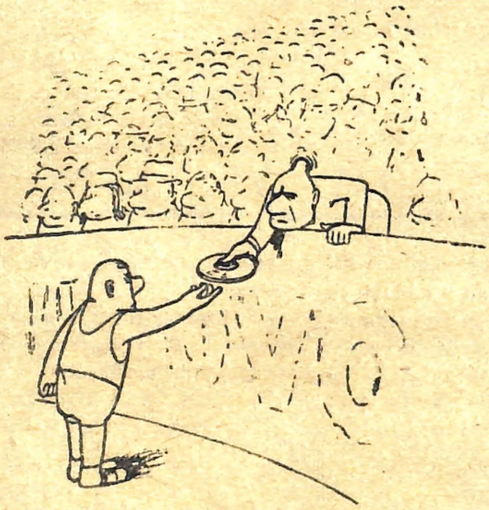

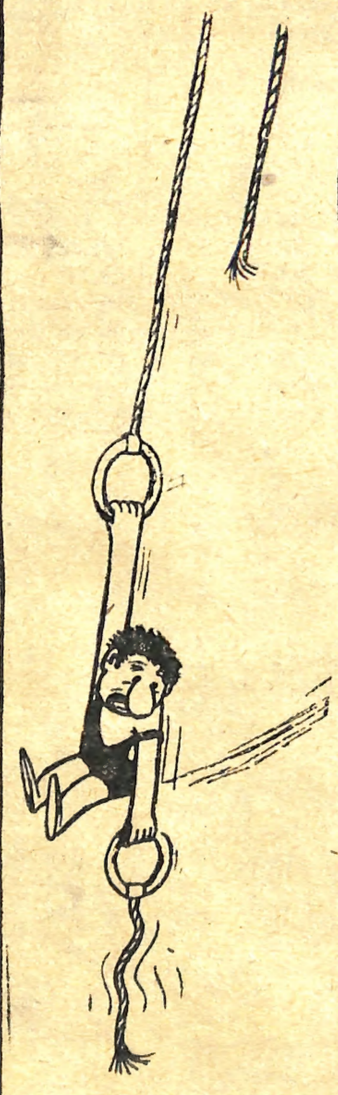

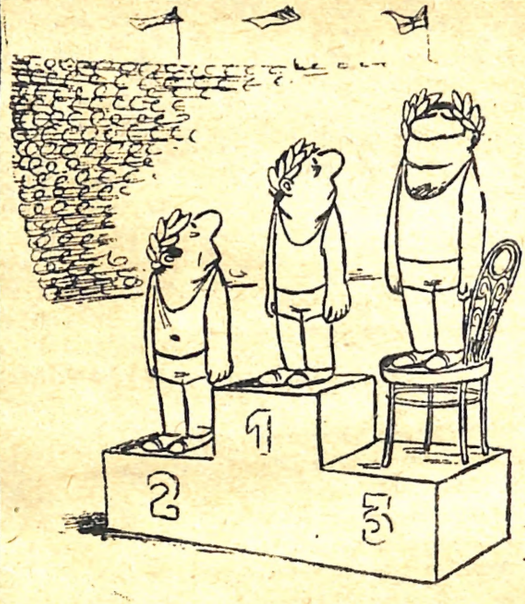

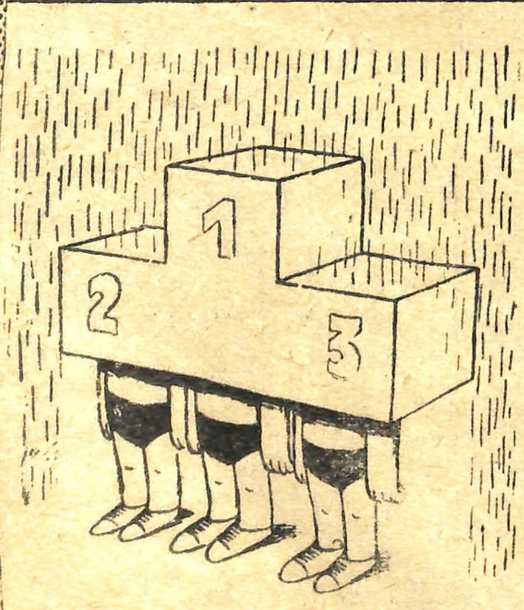

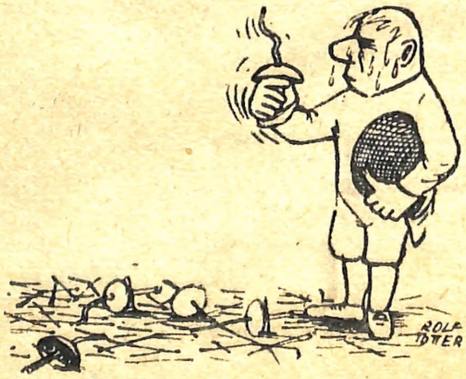

— İtalyan karikatürü —

Bu fevkalâde güzel Yemek Kitabı..

Grafika

sizin içindir!

S.55

Kitap, birçok resimlerle süslenmiştir ve yemek tarifleri, Yemek Mütehassısımız tarafından uzun uzun tetkik edildikten sonra, çok iyi birer mamul olan SANA ve VİTA ile hazırlanmıştır.

125 gramlık SANA paketlerinin yanlarından keseceğiniz 16 adet UNİT markası veya 250 gramlık SANA paketlerinden keseceğiniz 8 adet UNİT markasını 10 kuruşluk posta pulu ile birlikte

UNİLEVER-İŞ TÜRK Ltd. Şti. P.K. 1152 - İstanbul

adresine gönderdiğiniz takdirde, bu fevkalâde güzel YEMEK KİTABINI kolaylıkla tedarik edebilirsiniz.

Adınızı ve adresinizi kitap harfleri ile yazınız

Yemek Kitabını aşağıdaki isim ve adrese gondermenizi rica ederim :

İSİM : _____

ADRES _____

_____

Ek olarak _____ UNIT markası ve 10 kuruşluk posta pulunu sunuyorum.

Bu kupon 31 Aralık 1956'ya kadar muteberdir.

PARA İKRAMIYELERİ

MESKEN KREDİLERİ

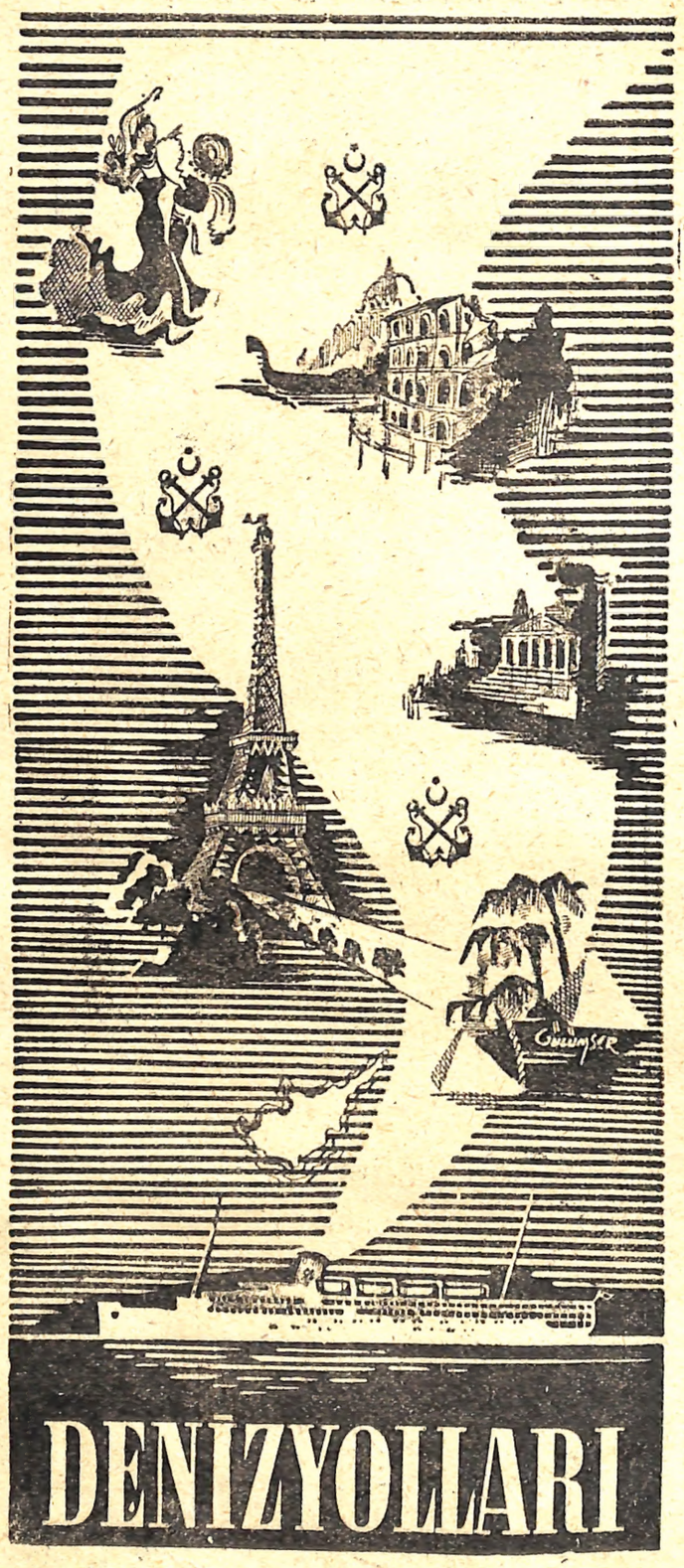

DENİZYOLLARI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Bir koltuk...
— Kalmadı...
— Zararı yok, yanımızdaki sandalye olsun!